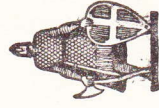

sva du bor wife

**HVA DU
BØR VITE**

om den nye tid

**VIKING FORLAG
OSLO**

VIDKUN QUISLING

HANS LIV OG INNSATS FOR NORGE

Vidkun Quisling

Du kjenner navnet, og du har ofte sett bildet hans på veggene i offentlige lokaler og i avisene, men hvis du ikke er medlem av Nasjonal Samling, vet du vel ikke stort mer om ham heller.

Vidkun Quisling er født 18. juli 1887. Han levde barndomsårene sine i Fyresdal i Telemark. Slekten hans er gammel der i dalen. Helt tilbake til 1400-tallet finner vi stamfedrene som prester, offiserer og bønder. Quisling far var prest og senere prost. Og i denne slekten er mange andre av landets beste familier giftet inn.

Til barndomsdalen sin er Quisling knyttet med uløselige bånd, og Fyresdal er enno for ham det beste sted på jorden. Ikke før er han kommet over bygdegrensen, før han ånder dypt og følelsesfullt, og sier: «Kan dere kjenne her er annen luft enn noe annet sted? Det lukter Fyresdal.» Her inne mellom fjellene har han enno en hytte sammen med broren sin, og dit søker han så ofte han kan rive seg løs fra sine mange oppgaver og gjøremål.

Quislings kjærlighet til barndomsstraktene er noe langt

Slektsgården i Fyresdal i Telemark.

mer enn alminnelig svermeri. Han er ett med den jorden han er født på, markene han har lekt på, vegene han har gått og menneskene han levde sammen med. Elyene, fossene, skogen og fjellene, alt er vokst inn i hans sinn, her finner han det han ellers savner i verden. Når vi tenker på hva han har opplevd av redsler, nød og sorg, av motstand og simpel personforfølgelse, da forstår vi at hans barndoms dal må fortone seg som en fredens oase i en verden av uro, ondskap og sjofelhet — et fredens tempel.

Quisling begynte sin skolegang i Drammen, og det ble ikke bare moro. Det er no ikke så greit for en landsgutt med

Quisling som gutt.

hjemgjorte klær, bygdemål og bygdeskikker å komme inn i en byklasse. For Quisling kom dertil at han begynte midt i skoleåret i 2. klasse, og kunde nesten ingen ting. Det sved hardt også at han selv følte seg som den dårligste i klassen. Men det varte no ikke så lenge; for bare etter noen få måneder var han ubestridelig nr. 1, og den plassen beholdt han alltid og alle steder siden på sine skoler.

I 13-års alderen kom han til Skien, hvor han tok både middelskoleeksamen og artium på kort tid med strålende karakterer. I skoletiden var historie det kjæreste faget hans, og alle lompepengene sine brukte han til innkjøp av historie-

bøker. Det alminnelige skolepensum strakk ikke til, og han leste sikkert dobbelt så meget utenfor.

Alt som smågutt var pliktfølelse og samvitighetsfullhet et særpreg ved hans karakter. Mens han var ganske liten, ba gårdsgutten ham en dag å stå på et bestemt sted og passe på noe, mens han selv gikk og skulde ordne med ett og annet. Noen andre smågutter kom og vilde ha ham med; men han ristet bare på hodet, og ble stående. Gårdsgutten glemte ham helt, og han ble ganske forferdet da han lenge etter kom, og fikk se gutten stå der han hadde satt ham.

Denne pliktfølelsen var en lov for ham gjennom hele skolegangen, og har senere vært det gjennom hele livet. Det var vel denne pliktfølelsen som gjorde at han i 1905 meldte seg som aspirant til krigsskolen. Han mente vel at fedrelandet trengte ham på dette felt nettopp da, og sikkert er det at han gløddet av iver etter å få tjene fedrelandet.

Quisling som løytnant.

Som kadett og ung offiser var alltid en ordre en ubetinget plikt som skulde utføres, uten noe vrøvl om hvorfor. Som ung offiser i generalstaben lå han på en manøver i Stokke, og sent en kveld fikk han ordre til, sammen med sin ordonans, å undersøke terrenget helt opp til Lardal i Lågendalen — en strekning på over 7 mil. Han tok øyeblikkelig avsted i den beksvarte høstkvelden, og red hele natten gjennom et forferdelig ulende i skog og fjell. Det

var et rent under at de kom vel fram og tilbake. Tidlig om morgenen møtte han stabshjefen, som spurte hvorfor han ikke hadde kommet seg avsted enno. Meningen var altså at ordren skulde ha vært utført om morgenen, men Quisling kunde meddele at oppdraget var utført og rapport levert til nærmeste overordnede.

I 1911 forlot Quisling den militære høgskole med en eksamen som var så enestående at det ble sendt innberetning om den til kongen for første og eneste gang i skolens 100-års historie. Quislings «klare hode» ble noe av en legende mellom hans kolleger, og hans ry i så henseende holdt seg helt til han begynte sin politiske kamp for nasjonal samling mot bolsjevismen. Da ble det plutselig en annen tone. Fantast og vrøvlehode, het det da.

En journalist i Dagbladet ga det mest typiske eksempel på dette. Han forteller først at minister Urbye, som arbeidet sammen med Quisling en del år, skal ha sagt: «Når jeg arbeider sammen med Quisling føler jeg meg selv som en idiot, så skarp er hjernen hans, så lett skjønner han, så stor er hans logiske evne og evnen til stringent tenkning.» Men no fremmer den samme journalist ham alle disse egenskaper. Han hadde mistet sine norske instinkter, han var full av selvmotsigelser og ulogisk!

Alt i 1912 hadde Quisling begynt sitt studium av russiske forhold. Språket lærte han seg selv, og med en del avbrytelser har han bodd omtrent 12 år i dette landet, så han kjenner nok folket og tilstanden der bedre enn noen annen nordmann.

Dette gjorde at da Fridtjof Nansen av Folkeforbundet fikk den store oppgave å organisere hjelpearbeidet i Ukraina og på Krim, visste han ingen bedre i hele Europa enn Quis-

ling som hjelpesmann. Han ble fra no av Nansens høyre hånd i dette arbeid, og han utførte sine oppdrag på en så fremragende måte at han ble Nansens venn så lenge denne levde. For folket der borte ble Quisling nesten som en gud, særlig for de mange titusener som han reddet livet for. Bilder og statuetter av ham fantes i hus og hytter hos disse mennesker, som visste at de kunde takke ham for livet.

I en takkadresse av januar 1923 fra russerne i Ukraina heter det: «Befolkningen i de hungrende egner i Ukraina vil aldri glemme at den første appell om hjelp og den samferdigste framstilling om virkeligheten her hos oss kom først fra hans (Nansens) representant, hans landsmann og venn, kaptein Quisling.»

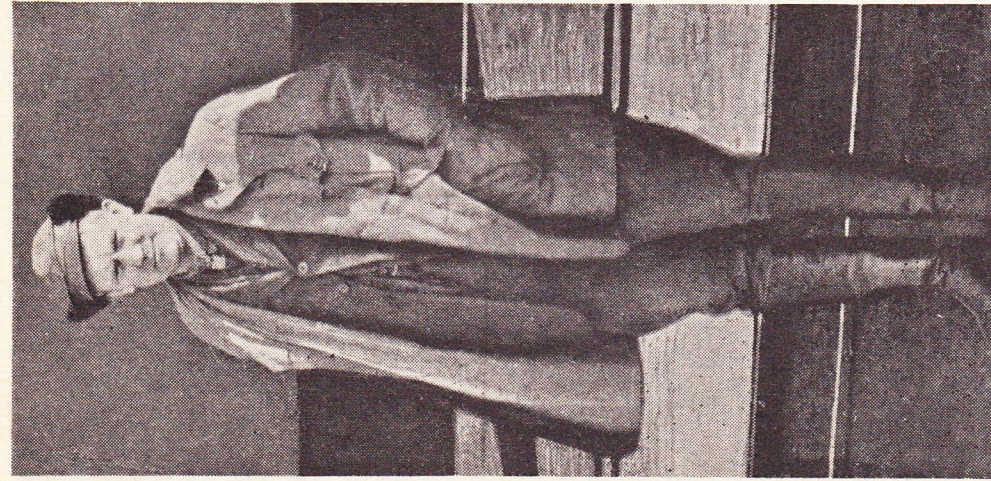
Da det verste arbeid i Russland var gjort unna, fikk Nansen et nytt oppdrag fra Folkeforbundet. Denne gang gjaldt det å berge de titusener av armenere som var drevet bort fra sitt land. Igjen ba Nansen om Quislings bistand, og her arbeidet han så i 1924/25.

Hva Quisling har opplevd i Sovjet-Russland og Asia av ubeskrivelige lidelser, av rå og motbydelig mishandling av mennesker, kan ikke vi her heime danne oss noe begrep om. Er det å undres på at han etter dette ble en svært alvorlig mann, og at han som elsket sitt heimland så høyt, no vilde vie sitt liv til den store oppgave å redde sitt folk og land fra å bli offer for en lignende skjebne? Han hadde nemlig under sitt hjelpearbeid fått visshet for at all denne menneskelige nød og elendighet hadde et felles opphav — jødedommens og kommunismens folkedrepende forbannelse.

Da han derfor etter sitt lange og oppofrende hjelpearbeid i fremmed land, kom heim igjen til Norge, hadde han bare én tanke — ett mål, å berge fedrelandet fra å lide Russlands

Quisling og Nansen i Russland.

Quisling i Russland som leder av hjelpearbeidet i Ukraina og på Krim 1919—20.

kultur. Han visste at marxismen innledet den siste fase i en hundreårig kamp mellom vårt nordiske livsprinsipp og det jødiske, mellom germansk idealisme og jødisk materialisme. Det var ingen tid å spille. Kampen måtte straks tas opp.

skjebne. Han visste nemlig at de samme uhyggelige krefter virket også her, og han fikk snart føle at de allerede var svært mektige, og hadde skaffet seg en sikker plass i det norske samfunnsliv.

Den første føling med dette fikk han da det viste seg å være umulig for ham å komme inn igjen i den norske hær. Han var for dyktig og visste for meget.

Han hadde i Russland ikke bare sett folgene av jødekapitalens og marxismens virksomhet, men han hadde også fått fullt rede på hva disse krefter hadde som sitt mål i Vest-Europa, nemlig å ødelegge og bryte ned hele den europeiske kultur. Han visste at marxismen innledet den siste fase i en hundreårig kamp mellom vårt nordiske livsprinsipp og det jødiske, mellom germansk idealisme og jødisk materialisme. Det var ingen tid å spille. Kampen måtte straks tas opp.

Det første forsøk var oppropet om *Nordiske folkereising* som Quisling sendte ut i 1931, og når vi leser dette oppropet no, får vi en følelse av at han da klart og tydelig så hvor det vilde bære hen, og han så også hvordan faren kunde avverges. Det ble sørgt for at profetiene og advarslene gikk hus forbi hos det norske folket; men likevel ble no dette oppropet innledningen til den folkereising som i denne tid holder på å fullbyrdes gjennom Nasjonal Samling.

Partiredet som vi allerede da var, ble Quislings forsøk straks lagt slik ut at han vilde danne et nytt politisk parti for selv å komme fram, og så begynte samtlige partier en forferdelig neddrakingskampanje mot ham. Da Quisling i 1932 ble anmodet om å tre inn i bonderegjeringen, som forsvarsminister, håpet han at det kanskje kunde lykkes å få Bondepartiet som grunnlag for sin folkereisingplan, og han trodde fullfall at han som forsvarsminister skulde kunne rette på og roe igjen det norske forsvaret, som jo måtte være den første betingelse for en norsk gjøureising.

Det viste seg at han møtte en mur av motstand. De nedbrytende krefter var allerede de sterkeste. Det første store oppgjør kom med Quislings berømte tale i Stortinget den 7 april 1932. I denne talen slo han fast og førte fullydlig bevis for at ledende menn i Det norske arbeiderparti drev landsforrædersk og høyforrædersk virksomhet, og at de med et helt nett av organisasjoner arbeidet for innførelse av det sovjetrusiske system i Norge og for Norges innlemmelse i De forente sovjetrepublikker. Det Norske Storting fastslo med 96 flertall at Quisling hadde rett, men det ble ingen ting foretatt hverken mot mennene eller partiet. Ikke så mange år etter fikk derimot de samme menn av kongen i oppdrag å

Quisling, sommeren 1936.

Quislings hytte i Fyresdal.

overta landets administrasjon, idet Arbeiderpartiet fikk danne regjeringen.

Allerede før Quisling foretok denne avsløring i Stortinget, var han blitt overfalt i sitt kontor i forsvarsdepartementet, og det er ingen tvil om at det var kommunistiske agenter som var ute for å skremme ham fra å gå til aksjon. Så korrumpert var både samfunnet og politiet allerede da at det intet effektivt ble foretatt for å bringe oppklaring i mysteriet. Derimot fikk alle landets aviser det travelt med å holde fram at hele overfallet var svindel og at det var arrangert av Quisling selv.

Quisling skjønte etter dette at han intet kunde utrette for Norge gjennom Bondepartiet. Han gikk ut av regjeringen og fikk følgende attest fra Bondepartiets fører Moseid:

Etter å ha lært statsråd Quisling å kjenne, føler jeg meg fullt forvisset om at han i sjelden grad fortjener alle rett-

Quisling på hytta.

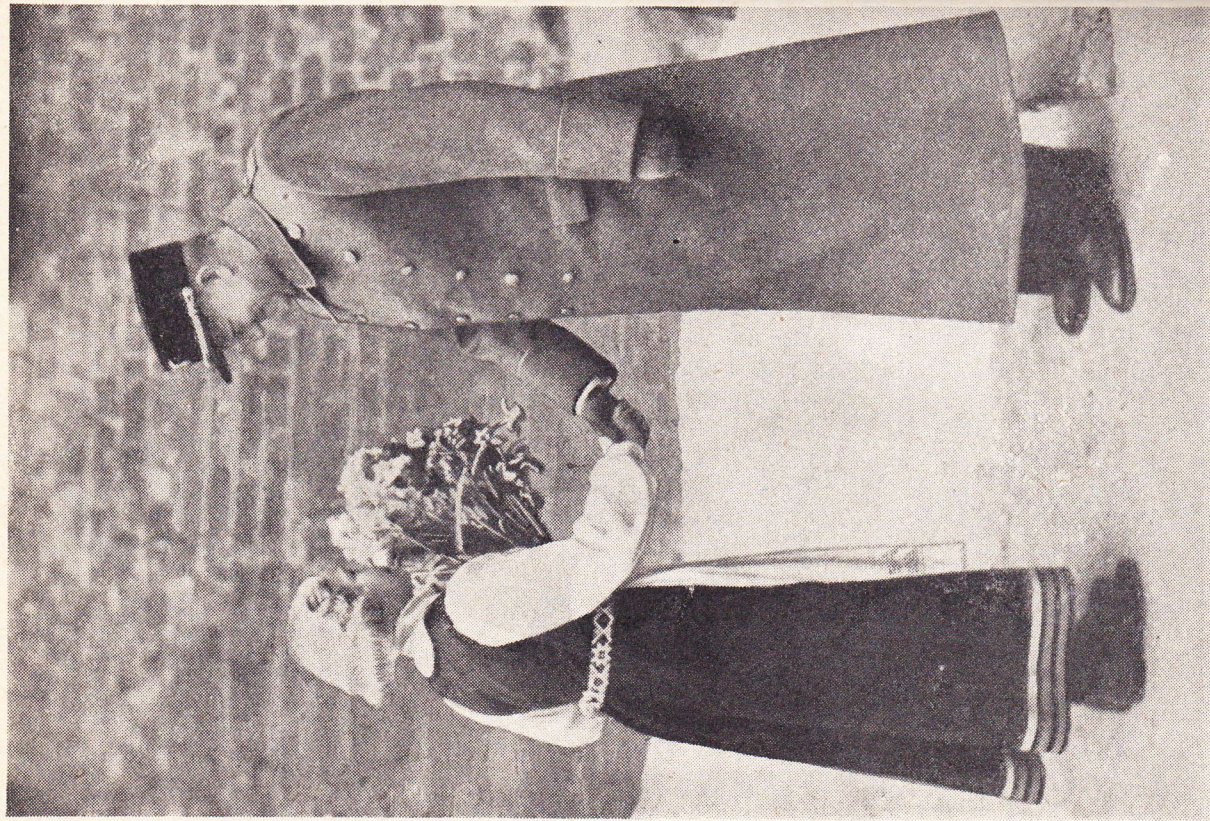
skafne menneskers aktelse og tillit, både på grunn av hans karakteregenskaper og hans dyktighet.

Likevel ble no Quisling utsatt for en nedrakking, hån og forfølgelse som ingen har opplevd maken til i dette land. Det kunde vært fristende for ham å la det norske folket seile sin egen sjø — mot undergangen etter en slik behandling. Men det lignet ikke Quisling, og han tenkte aldri på å gjøre det.

Den 17 mai 1933 dannet han så Nasjonal Samling med det program som det enno ikke er forandret et eneste ord i, og som angir mål og midler for en nasjonal reising og fornyelse av folket vårt. Dette mål er *åndelig, økonomisk og politisk selvstendighet med orden, rettferd og fred* som grunnsetninger for alt samfunnsliv.

Quisling under midtsommerstevnet på Bygdøy 1941.

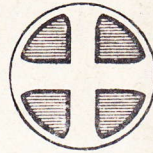
Quisling blir overrakt blomster av en pike fra Småhirden.

For dette mål har så Quisling kjempet, arbeidet og ofret i disse årene siden. Alt han eide har han gitt, all sin arbeidskraft har han ofret, hele sin veldige livsvilje har han satt inn i kampen mot de krefter som han så vilde øde Norge. Bare en liten flokk forsto ham. Landets ledelse tok ingen notis av hans advarsler.

Da så advarslene gikk i oppfyllelse og katastrofen var over oss 9 april 1940, rømte de, hele den hånende og hylende hord, som Quisling hadde kjempet mot. No forsøkte han å berge det som berges kunde ved å ta regjeringen og forsøke å få slutt på den vanvittige krig vi var kommet opp i mot Europas virkelige forsvarere. Ved denne handling reddet han landet fra å bli en ruinhaug, og han frelste tusenvis av unge nordmenns liv.

Men enno var det få som forsto ham, og enda en gang fikk jødeagentene skjøvet ham til side. Spillet ble dog gjen-uttaket, og den 25 september 1940 ble Nasjonal Samling det eneste politiske parti i Norge, og Vidkun Quisling den selvskrevne politiske fører for folket.

Vi som kjenner ham, og vet hva han har ofret, vi elsker og akter ham, og ber for vår Fører — ber om at han må få kraft til å holde ut til hans håp for det norske folk er gått i oppfyllelse — til Norge ved hans uhyre innsats igjen er frelst og fritt.

FØRERPRINSIPPET

En fører er en som er satt til å føre eller lede andre. De som styrer landet er førere, de som styrer fylket er førere, og de som styrer herredet er førere. Læreren og lærerinnen i skolestua er førere. Høvedsmannen på fiskerflåten, kapteinen på et skip, basen på arbeidsplassen like ens. Far og mor er førere i heimen osv.

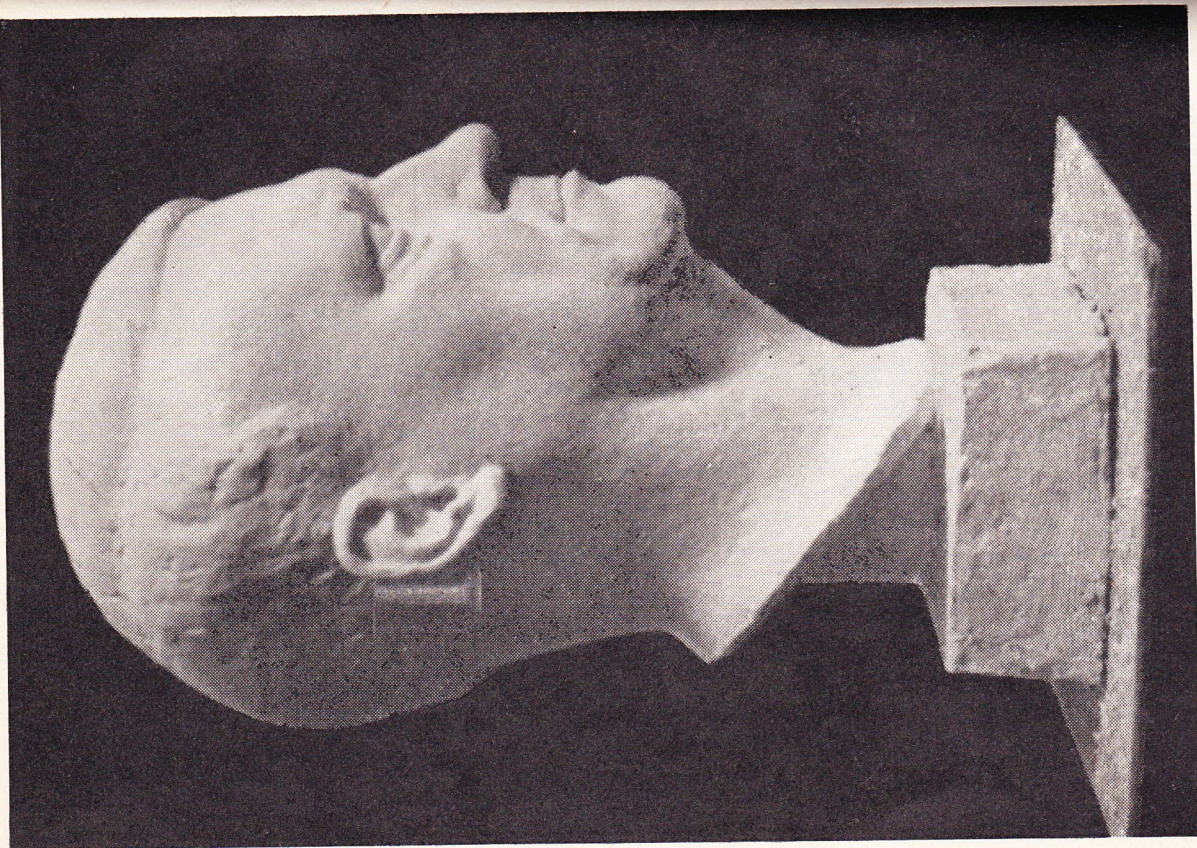
Slik har det vært i uminnelige tider her i Norge og hos alle germanske folk. Vi leser om det i vår historie.

Den norske odelsbonden var en typisk fører fra gammelt av. Han var fører for slekten, for huskarene og leilendingene. Enten han var heime på gården eller han dro i hærferd, så var han fører, med full myndighet og fullt ansvar.

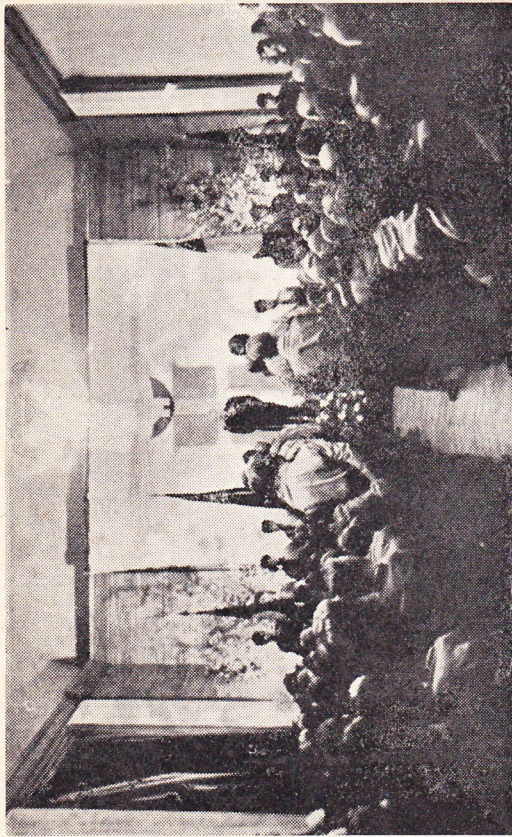
Det samme var tilfelle med hersene, jarlene og småkongene.

Haldan Svarte var en fører med full myndighet og fullt ansvar. Og han ble på ingen måte mislikt for det. Da han døde, kom det folk fra hver del av hans rike, og ba om at hans lik måtte bli begravd hos dem. Så avholdt var han. Til slutt delte de liket i fire deler, sier sagaen, og haug-la delene på hvert sitt sted.

Harald Hårfagre styrte hele Norge etter førerprinsippet. Håkon den Gode like ens.

Professor W. Rasmussens byste av Vidkun Quisling.

Quising taler 26 september 1940.

Og Olav Trygvason, Olav den Hellige, Sverre Sigurdson og hva de no alle sammen het.

Hvem var det som ble førere for land og rike den gang, var det de dårligste? Nei, de som ikke var noe tess, hadde ingen sjanse til å bli førere. Den som skulde være fører, måtte være *den førende* på mange områder, noe mer enn det vanlige.

La oss se litt på hva sagaen forteller om en mann som Olav Trygvason.

Han var en overmåte stor og vakker mann, heter det, med langt hvitgult hår og kvasse øyne. Altså et typisk nordisk utseende, en typisk germaner. Gavnild og vennsæl var han også, og i gjestebud den muntreste av alle. Han var flinkere i idrett enn noen annen som har vært i Norge, og de unge menn her i landet prøvde i flere hundre år baketter å likne ham i det.

En gang, sier sagnet, skulde han og en hedensk høvding

I Trøndelag kappes i idrett, og hvis Olav vant, skulde høvdingen bli en kristen. Først skjøt de med bue, så svømte de, men de var omtrent like gode. Så lekte de med tre korte sverd, slik at det ene alltid var i luften. Ingen av dem gjorde en eneste feil. Da gikk Olav ut på skipet sitt. Og mens folkene rodde, gikk han utabords på årene og øvde enda sverdleiken like sikkert som på land. Men da sa høvdingen: «Dette er mer enn et kunststykke. No tror jeg at din gud er den sterkeste, og no vil jeg bli en kristen.»

Det er også føreren vi ser når vi leser om Olav, da han selte fra Vendland og møtte fiendeflåten ved Svolder. Han var ikke den mann som dro seg unna og først og fremst sørget for sin egen personlige sikkerhet.

Olavs menn ba ham seile sin veg; men han reiste seg i løftingen, og svarte: «La seilene falle! Aldri har jeg flydd i strid, og aldri vil jeg gjøre det. Gud rår for livet.»

Høy og stor sto Olav i løftingen på Ormen Lange, med nytt skjold, gullagt hjelm og en kort, rød kjortel over brynjen. Han gjemte seg ikke bort.

Det er det samme vi leser om Håkon den Gode i slaget på Stord. Håkon var lett å kjenne fordi han var så høy av vekt, og det lyste av den gylte hjelmen hans som solen skinte på. Sigurd Skaldespiller tok da en hette og smatt over hjelmen til kongen. Da ropte Øyvind Skråya høyt: «Skjuler nordmennene konge seg no. Er han rømt, eller hvor er gullhjelmen?» Håkon svarte: «Hold fram som du stevner, så skal du nok finne nordmannakongen!» Han kastet skjoldet, grep Kvern-bitt med begge hender og fór fram for sine menn.

I Johan Bojers «Fiskere» leser vi om en høvdsmann som var en virkelig fører. Og vi hører ofte om norske skips-

kaptener som opptrer på liknende måte i vanskelige situasjoner.

Slik skal en fører være, alltid foran i en alvorsdyst, ikke feigt dra seg unna og la andre ta støytten.

Hvordan var det så med de som skulde være førere her i landet i tiden før 9 april 1940? Når vi sammenlikner dem med de gamle norske kongene, faller de ynkelig igjennom. Men så var heller ikke den siste kongen vår noen nordmann. Han var dansk, vet vi. Og stortingspresidenten vår, C. J. Hambro, var av jødisk ætt.

Håkon VII, C. J. Hambro og de andre styresmennene våre rømte den 9 april 1940 og svek det norske folk.

Men en mann svek ikke. — Nasjonal Samlings Fører, han som i dag er hele Norges Fører, *Vidkun Quisling*.

Han dro seg ikke unna, men ble på sin post og gjorde det han kunde for å berge det norske folk. Vidkun Quisling er Norges store Fører. Han er *ekte nordmann*, derfor vil han det norske folks beste.

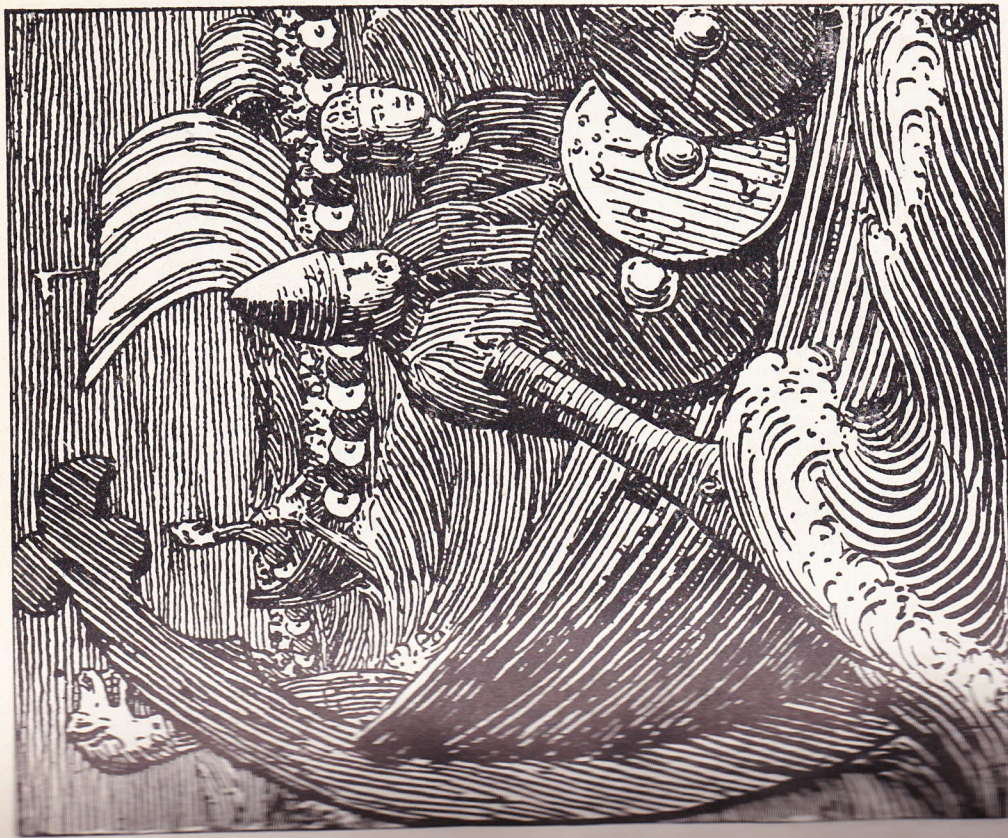
I mange år arbeidet han med å overtyde det norske folk om at det var dårlige ledere som førte folket på avvege. Men han høstet bare utakk og spott og baktalelse til lønn.

I dag står han som Norges redningsmann.

Under Vidkun Quislings ledelse gjennomfører Nasjonal Samling i dag det gamle norske førerprinsippet i Norge.

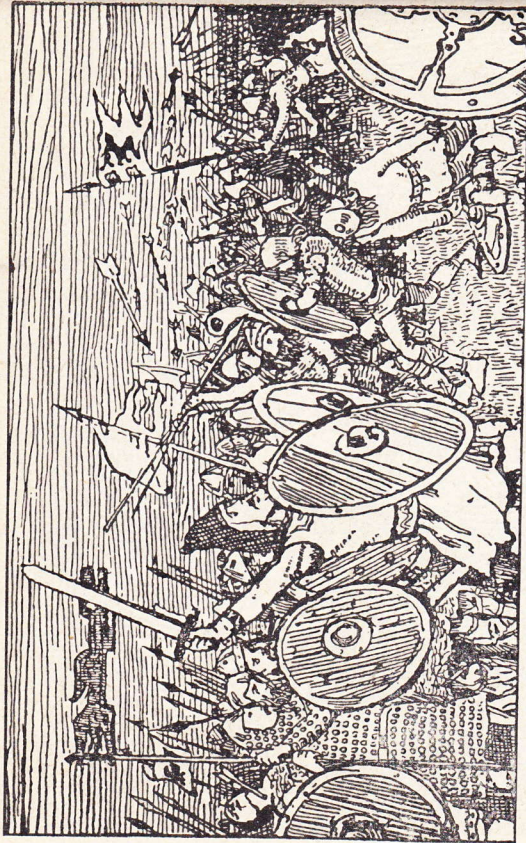
Under det forrige styre hadde ikke de som skulde være førere noe *ansvar*. Ansvaret veltet de over på den menige mann, på massen, velgermassen.

Det følger stort ansvar med førerskap! Derfor vil folket vårt under det nye styre aldri komme opp i liknende ulykker som under de gamle ledere.

Olav og Rane i viking.

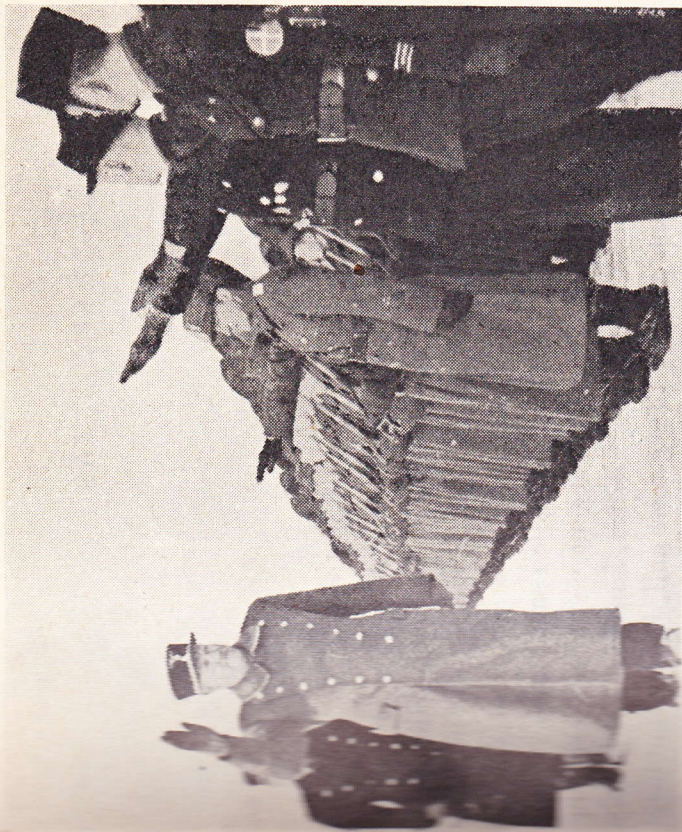
Vidkun Quisling har lovt å føre det norske folket mot en stor og lykkelig framtid, og vi vet at vi kan stole på de latter denne mannen gir.

«Hold fram som du stevner.»

Vikingflåten legger ut.

A.T. og Hird paraderer for Føreren.

La oss da som gode nordmenn gå inn under hans fører-
skap og hjelpe og støtte ham og hans folk i arbeid så langt
vi evner.

Vilken Quisling svek ikke det norske folket i farens
stund.

Derfor vil heller ikke vi svike ham.

Jeg er viss på at du mange ganger har hørt og lest navnet *sosialisme*. Der er ikke noe norsk ord som betyr akkurat det samme, og derfor er det ikke så lett å oversette og forklare. Men når vi bruker dette ordet, så tenker vi på at det skal være rettferdige og gode levekår for alle i samfunnet.

I de siste hundre år er det pengene — gullet — som har styrt mest i verden. Men der gullet rår, kan det aldri bli rettferd. For de som gramser til seg mest gull, får for stor makt, som de bruker til egen fordel. «Den som har pengene, har makten», det har du vel hørt så mange ganger, og du har vel også sett at den som får for mange penger, ofte blir selvgod og egenkjærlig, og tar lite hensyn til andre. Det har du vel også hørt om no når det blir påvist at rikfolk har kjøpt kjelnerne sine fulle av mat mens det var nok å få, og de som ikke hadde noe å kjøpe for da, har vondt for å få noe, fordi varene er flyttet over fra butikkene til rikmannshusene. *Dette er en følge av pengestyret, og av at pengene har gjort menneskene hensynsløse.*

Dette pengeveldet (kapitalismen) har altså ført med seg mye urett, og det har skapt *misnøye, hat og strid*. Folket er blitt delt opp i klasser etter som de hadde arbeid og penger til. Noe arbeid ble nemlig regnet for «*fint*», vet du, og det ble

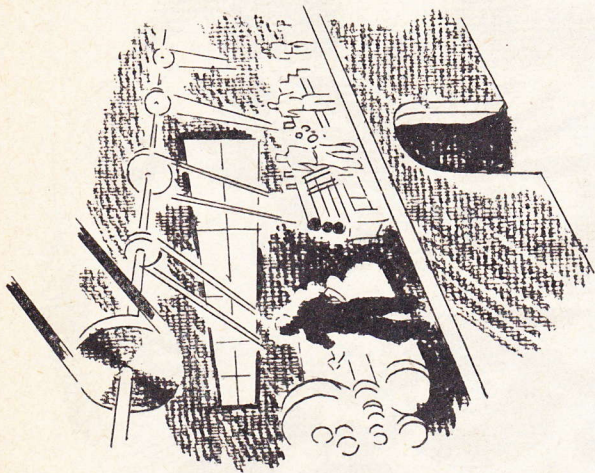

godt betalt, og noe var holdt for «*simpelt*», og for slikt arbeid var det liten lønn.

Mellom klassene var det så stadig strid om makten og retten (klassekamp), og denne striden ødela både arbeidslivet og samfunnslivet ellers.

Pengene (kapitalen) er ikke bundet til et enkelt land. De som har mange penger, kan skaffe seg eiendom og makt hvor de vil i hele verden, og derfor taler vi om verdenskapital (internasjonal kapital), og denne kapitalen styrte like urettferdig og brutalt alle steder, fordi det var den samme kapitalmakten over hele jorden.

De som arbeidet var tjenere for denne verdenskapitalen, og fikk oftest dårlig lønn for arbeidet sitt. De ble misfornøyd med de kår de levde under, og så slo de seg sammen for å rette på dette. De dannet organisasjoner som skulde skaffe dem rett mot kapitalen, og disse organisasjonene ar-

beidet også sammen uten hensyn til landegrenser, og alle krevde de mer sosialisme — bedre og rettferdigere samfunnsforhold.

Denne *internasjonale sosialisme* kom til å ødelegge og bryte ned svært mye av det som til alle tider har holdt menneskene oppe og skapt framgang og lykke i verden. Noe av det første de krevde, var *stemmerett* for alle, og dermed rett til å være med å styre i samfunnet, enten de forsto seg på det eller ikke. No etterpå ser vi at dette *måtte* føre med seg mye uorden og rot i samfunnsstyret, og det brøt ned respekten for autoritet og fagkunnskap.

Så kom kravet om fast *timebetaling* (tarifføynn) uten hensyn til om arbeideren gjorde mye eller lite, godt eller dårlig arbeid. Det er lett å skjønne at dette ødela interessen for arbeidet, og det ble ikke lenger noen ære å være den beste og flinkeste.

Retten til å eie noe kunde heller ikke de sosialistiske

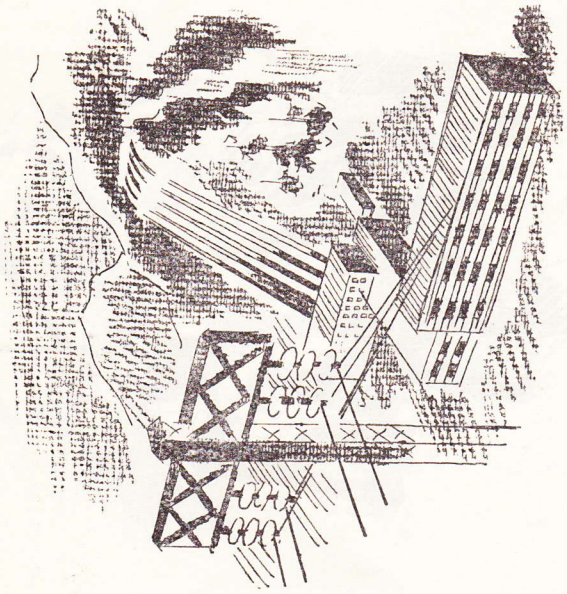

retninger godkjenne, og dette ødela sparesansen og omtanken for framtiden hos arbeiderne.

Den internasjonale tankegangen gjorde at begrep som *folk og fedreland ble vanvyrde*, og følgen av det var at alt forsva for landene skulde legges ned. Alt hærstell ble sett på som galskap, og alle utgifter til det ble regnet for å være å kaste bort pengene.

All denne *uorden, urett og strid* er det som har gjort det vanskelig og vondt å leve i verden i det siste, og det var også dette som førte fram til den forferdelige krigen vi no opplever.

Noen gode og kloke menn i Europa har sett for lenge siden at det bar galt avsted og måtte ende med en verdensulykke. Disse menn samlet derfor om seg en flokk av gode og idealistiske mennesker, som satte seg som mål å kjempe mot ødeleggelsen, og forsøke å bygge opp igjen det som var revet ned.

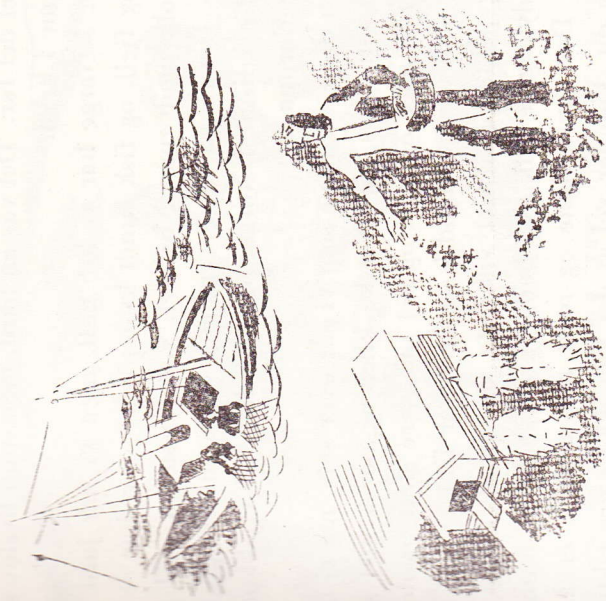

Mussolini i Italia skapte Fascistpartiet — Adolf Hitler, Det Nasjonalsosialistiske Tyske Arbeiderparti og Vidkun Quisling i Norge, Nasjonal Samling. Andre land som Spania og Romania fikk liknende partier, og alle disse partiene er like i det at de vil skape en nasjonal sosialisme.

Dette navnet sier oss at alle folk som vil være med i dette arbeidet, må bygge på sin nasjonale egenart, sin stektsarv og sitt lands egne utviklingsvilkår, slik at de kan greie seg og verge seg selv, og samtidig være med og gi sitt tilskudd til arbeidet for et sterkere, tryggere og bedre Europa.

Først må da gullet bort som verdimåler. Det var nemlig slik at alle ting ble verdsatt i forhold til gullet. Jorden, skogene, fossekraften, mineralene i fjellene, fisken i havet, ja, menneskenes egen intelligens og arbeidskraft ble målt og verdsatt i sammenlikning med det døde metall.

Nasjonalsosialismen vil ha slutt på dette, og erstatte

gullet med de virkelige verdier. Verdien av varene skal bestemmes etter den betydning de har for folket i landet og for andre som har bruk for dem. Men fram for alt er det arbeidskraften som skal være verdibestemmende. Gode evner, en sterk og sunn kropp, klokskap, kraft og vilje skal være den mynftot som bestemmer hvor meget hver enkelt av oss er verd. Det skal ikke være fint og simpelt arbeid, men viktig og mindre viktig, vanskelig og lett, og den som greier det vanskeligere og viktigere arbeidet og utfører det vel, han er langt mer verd enn den som bare kan utføre det mindre viktige og lette, og kanskje dertil gjør det dårlig.

Dette er også rett. Et arbeid har først og fremst verdi for samfunnet, og den som altså gjør en stor og god innsats for folkesamfunnet, skal også selv få nytte og glede av det. Derfor større lønn. «Den som ikke vil arbeide, bør heller ikke

æte,» het det før. Det var en hard, men sunn livslov som igjen vil komme i hevd.

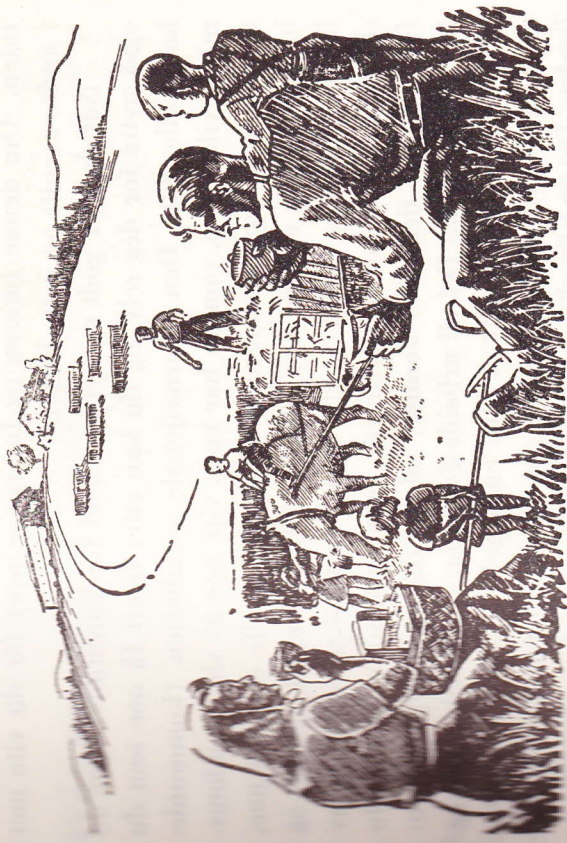
Her i Norge har vi lite gull, men vi har jord og skog, fosser og fjell, og fisk rundt kysten vår, og vi har et friskt og sterkt folk med «mot i brystet, vett i pannen, stål i ben og armer». Det er på disse verdiene vi no må bygge og skape nasjonalsialisme i Norge, og med det skal vi skape verdier for hele Europa.

Men disse verdiene som vi rår over selv, må vi også lære oss til å sette pris på. Norske klær og norsk mat må atter komme til heder og ære, og det må være slutt på den tid da bare det som var utenlandsk og dyrt, var fint.

Jeg pekte på at det viktigste og vanskeligste arbeidet krevde dyktigere folk som hadde krav på bedre lønn av samfunnet. Det vanskeligste og mest ansvarfulle er å lede og styre, og du skjønner vel at det kan ikke være riktig at alle sammen skal ha like mye å si og like stor rett til å være med å styre. Bare de beste, klokeste og dyktigste skal ha denne retten, og ingen skal ha rett til å blande seg opp i ting han ikke har greie på.

Det er ikke snekkere, sakførere eller bønder som heretter skal styre skolen. Bare de aller dyktigste lærerne og de beste og klokeste mødrene skal greie med den. Jordbruket i landet skal ledes av flinke bønder. skogen skjøttes av erfarne forstmenn, og arbeidslivet og fabrikkene av de fagmenn som kjenner best til forholdene hver i sitt fag. *Det er dette vi kaller fagstyre, og det skal gjennomføres på alle felter.* Bare på den måten kan vi få et godt styre.

No vet du at alle er ikke like godt skikket til å styre og lede, og for å finne fram til de beste lederemner, må skolen legges om slik at de flinkeste, flittigste og mest samvittighets-

fulle får høve til å komme seg fram, enten de er rike eller fattige. Slike clever vil samfunnet ta seg av og koste utdanning på, så for framtiden er det ikke fars lommebok som kan hjelpe deg fram til de beste plassene i arbeidslivet og statsstyret, men din egen dyktighet og ditt eget arbeid. Duger du til fører, kan du altså bli det, og duger du ikke, så er ikke samfunnet tjent med å ha deg på en slik plass.

Den som er den dyktigste i sitt fag, han skal bli leder deri men så blir han også ansvarlig for det han har fått å føre tilsyn med. Greier han det mindre godt, fyller han ikke sin plass, må han skiftes ut med en annen. Aller viktigst er det at de som skal styre landet, duger til det, og her må derfor bare de klokeste og beste av folkets kvinner og menn komme til. Den som utmerker seg og gjør land og folk større tjener ut enn andre, han blir den øverste fører, og en slik er vi så lykkelige å ha i Norge nettopp no i denne vanskelige

tiden. Om denne føreren og førerprinsippet får du vite mer i andre avsnitt av dette heftet.

Når du gjør godt og nyttig arbeid for samfunnet, gjør du også nytte for deg selv, og du kan etter hvert få noe som du kan kalle ditt. Den internasjonale sosialismen (kommunismen), vilde ikke, som du har hørt, vite noe av slik eiendomsrett; men nasjonalsosialismen vil gjerne at alle skal eie noe, ha noe som de er glad i og som kan binde dem til heimen og landet. Målet er derfor at alle friske mennesker ved hjelp av sitt arbeid skal kunne skaffe seg heim og familie, og har du først vunnet deg slike verdier, vil du ikke gi slipp på dem for alt i verden. Du vil arbeide for dem, og du vil verne og verge dem. Har du fått et hus, en hageflekk eller et stykke av Norges jord, så har du fått noe som binder deg til fedrelandet. Det er blitt ditt, og du vil verne og verge også det.

Nasjonalsosialismen vil på denne måten elske fram kjærligheten til heim og fedreland, til ætt og folk, og da kommer viljen til å verne og verge det av seg selv. Et sterkt og trygt forsvar for landet og nasjonen er derfor et ubetinget krav hos nasjonalsosialismen. Det landet som vi lever i, som gir oss heim og samme livskår, det må vi også være villige til å verge, og de offer vi må bringe for dette, skal være oss en kjær og hellig plikt. Da vil Norge igjen bli sterkt og trygt.

Vi må være villige til å sette alt inn i striden for landet vårt, og til å sette våre egne interesser til side, hvis de ikke faller sammen med det som kan gagne samfunnet. *Samfunnsnyttien må gå foran egen nytten, nasjonens velserd foran vår egen.* Uten med dette budet som livslov, kan vi ikke skape et virkelig nasjonalsosialistisk samfunn med *orden, rettferd og fred.*

HVORFOR KOM 9 APRIL?

Har du du 9 april 1940? Kanoner tordnet, miraljøser kuttet, og svære fly jagde avsted over hustakene. Det var hjelp. En fremmed hærsmakt var trengt inn i landet, og hadde tatt de største byene og andre viktige steder.

For de fleste var dette kommet så uventet at de nesten ikke kunde tro det var sant, enda de så det selv, og da det så ble klart for alle hva det var for noe forferdelig som skjedde, ble mengden grepet av redsel. De som styrte landet, og som vi skulde stole på, rømte aller først. Konge, regjering, storting, embetsmenn og funksjonærer glemte sine plikter og sitt ansvar, og tenkte bare på å komme seg unna. Folk gikk fra arbeid, heim og eiendom. Bare ett mål hadde de alle samment å komme seg unna — berge livet.

Den viktigste grunnen til denne vanvittige panikk var at bare noen få mennesker i dette landet ante hva som måtte komme. De andre skjønte ingen ting, og mange er det som ikke forstår sammenhengen enno.

Alle voksne mennesker i Norge visste det var krig mellom Tyskland på den ene siden og Polen, Frankrike og England på den andre. Den virkelige grunn til denne krigen kjente derimot nesten ingen; for avisene våre og kringkastinga hadde

hele tiden stilt det slik fram, at det var «den forferdelige Hitler» som hadde angrepet det uskyldige Polen, og så måtte Frankrike og England hjelpe, for det hadde disse maktene lovt for lenge siden. *Hvorfor* de hadde gitt Polen et slikt løfte, var det ingen som brydde seg med å tenke over.

Bare et bitte lite fåtall av folket i Norge kjente til de forferdelige vilkår Tyskland hadde levd under siden det ble påtvunget den skamløse Versaillesfreden med alle dens folkeødeleggende betingelser, og enda færre skjønte hvordan jødekapitalen hadde satt alle krefter inn for å skape partistrid og klassehat, forvirring og indre oppløsning i alle land for på den måten å gjøre folkene modne for kommunismen og pengeveldet. At Adolf Hitler hadde satt seg som mål å reise det tyske folket fra vanæren, samle den germanske rase og redde Europa fra undergang, det var det bare Vidkun Quisling og hans få tilhengere som forsto her i landet.

Hitler hadde alt nådd det første av disse mål: å reise det tyske folket moralsk, åndelig og økonomisk. No gjaldt det for jodekapitalen å hindre at germanerne og de andre kulturfolk i Europa fikk samle seg og bli enige og sterke. Men det måtte gjøres *før* Tyskland ble for sterkt. Det tyske rike måtte igjen knekkes og om mulig knuses.

Krigen var begynt, men det hadde ikke gått etter beregning for de land som stod mot Tyskland. Polen var alt ferdig og satt utenfor, Sovjet-Samveldet var ikke enno nok rustet til å gå løs på Tyskland, og mellom Tyskland og Frankrike var Vestvollen, som de alt hadde brent fingrene på i flere måneder. Foreløpig hadde derfor Tysklands motstandere bare to måter hvorpå de mente å kunne knekke sin fiende. Først skulde Tyskland sperres og sultes ut slik som under forrige krig, og så måtte det angripes fra nord, hvor det ikke hadde

noen forsvarslinje, men en lang og åpen kyst. Kunde derfor de allierte få de skandinaviske land blandet inn i krigen, da vilde de få gode havner og fine flybaser i høvelig avstand fra Tyskland, og de kunde angripe der det hadde vanskeligst for å forsvare seg.

De allierte likte heller ikke at disse landene sendte varer, f. eks. jern til Tyskland. Denne tilførselen gjaldt det også å stoppe, og det kunde sikrest skje ved å få dem med i krigen på sin side.

For Tyskland derimot var det uhyre viktig at de skandinaviske land var nøytrale. Så lenge de var det, hadde Tyskland et trygt og sikkert gjerde langs det meste av sin nordgrense, mye bedre enn noen festning, for vegen til denne grense var dermed stengt for fienden. Ja, det var langt tryggere for Tyskland med et nøytralt Norden, enn om disse landene var med i krigen på Tysklands side.

Hva varetilførselen angikk, var det også helt klart at så lenge vi fikk arbeide i fred, vilde vi kunne skaffe flere og bedre varer enn om vi ble blandet inn i krigen, og fikk produksjon og arbeidsliv forstyrret eller ødelagt.

Men ingen har fred lenger enn naboen vil, og no *vilde* de allierte ha oss inn i krigen. De hadde prøvd å få fotfeste her under Finlandskrigen, men det var ikke lyktes. Den store frankoengelske hæren som da stod ferdig til innskiping, angivelig for Finland, var no igjen klar til å sendes avsted. Denne gang var målet åpenbart og rett fram å gjøre Norge til krigsokkupasjon, og det hadde de norske styremaktene i stillhet gitt tillatelse til.

De norske statsmyndighetene hadde nok alt lenge vært i tonnene på de allierte, men de kunde likevel ikke åpenlyst og frivillig slippe dem inn i landet, for det norske folket vilde

uten tvil være nøytralt. Derfor måtte det lages i stand noe som kunde gi anledning til krangel og notevekslinger.

Altmark-affæren den 16 februar 1940 var en slik kjøer-kommen anledning. Det tyske handelsskipet Altmark var kommet inn til Norskekysten på veg fra Sør-Amerika. Engelskmennene var på jakt etter det, og da de oppdaget at det var gått inn i en norsk fjord, kom engelske krigsskip etter. Altmark var handelsskip, men hadde britiske fanger ombord. Når no dette skipet gikk inn på norsk område, var det i full overensstemmelse med folkeretten, og norske vaktskip hadde plikt til å beskytte dets gjennomfart. Men engelskmennene brydde seg ikke om retten, de gikk etter Altmark inn i en norsk fjord, på tross av norske protester, og angrep skipet.

Dette var bare en prøve, og når de t'hindret fikk lov å herje i en norsk fjord, var det rimelig at de snart vilde stenge hele kysten. Det gjorde de og. I slutten av mars gjorde de ikke mindre enn fem overfall på tyske skip innenfor den norske sjøgrensa. Alle gangene gjaldt det fredelige tyske lastebåter, og det var tydelige nøytralitetskrenkelser. Den norske regjering foretok seg ingenting. Den protesterte nok på papiret, men ingen viste virkelig vilje til å verne vår nøytralitet.

Her er vi da ved den andre viktige grunnen til at vi ble dratt inn i krigen. Det norske folket vilde som sagt uten tvil være nøytralt; men regjeringen og partilederne var av en annen mening. De så en personlig fordel i at vi kom med i krigen på de alliertes side. De ønsket for det første at Tyskland skulde tape krigen, og det trodde de og. Marxistene som tilsynelatende hadde regjeringsmakten, og pengefolkene som hjalp dem, var alle klar over at vant Tyskland krigen, så kunde ikke det daværende styre holde seg i Norge heller, og like godt forsto de at de vilde være ferdige om Norge kom

inn på Tysklands side. Derfor måtte Norge bringes til å gå med de allierte. *Og no viste det seg tydelig at Norge ikke hadde vært nøytralt*, slik som de fleste her i landet hadde ønsket at Norge skulde være.

Den tredje og avgjørende grunn til at vi ikke kunde opprettholde nøytraliteten var at vi ikke hadde noe brukelig forsvær som de krigførende behøvde å regne med. Det var så liktall og greit å gå inn i Norge, for vi hadde ingen ting å forsvare oss med, så det vilde ingen ting koste å gjøre seg til herre her. Og når vi altså hverken kunde eller vilde forsvare oss, var det jo likefram fristende for Frankrike og England å nytte høvet, når de hadde bruk for oss og landet vårt.

De norske statsmyndighetene hadde da også kjent til de alliertes planer om å gå inn i landet vårt minst i tre måneder. Den 6 januar 1940 sa nemlig den britiske utenriksminister fra til den norske sendemann i London at England anså seg berettiget til å benytte norsk sjøområde som operasjonsfelt for sin krigsflåte. Den 7 februar kalte igjen ministeren sendemannen til seg, og sa fra at England aktet å skaffe seg støttepunkter på Norges kyst for å stoppe den tyske maltransporten fra Narvik.

På endelig først i april skulde de begynne å ta landet vårt. Om morgenen den 5 april fikk den norske regjering en melding fra de allierte om at de aktet å stanse Tysklands forsyningslinjer over og fra Norge. Den 6 april ble det engelske ekspedisjonskorps innskipet, og den 7 april begynte felttoget mot Norge. Den dagen gikk ifølge premierminister Chamberlains egen melding i Underhuset, den engelske flåte fra Skotland til Norge. Natten til 8 april ble det lagt ut engelske miner ved Stad, på Hustadvika og i Vestfjorden, og kl. 6 om morgenen fikk utenriksminister Koht en note

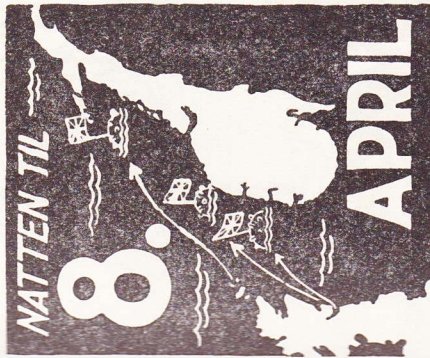
Det engelske invasionsforsøk i Norge begynte allerede den 7 april. «Den kveld gikk hovedflåten og en kryssereskadde fra Scapa Flow og Rosyth.»

(Chamberlain iflg. Reuter 2 mai 1940.)

som meldte at no var den engelske flåte på veg til Norge! *Dermed var vi i virkeligheten med i krigen.*

Tyskland hadde selvfølgelig sørget for å holde seg underrettet om begivenhetene, og det kunde naturligvis ikke finne seg i at fienden satte seg fast i Norge og på den måten kom det inn på livet. Det var tydelig at Norge ikke vilde forsvare seg, og derfor måtte Hitler gi ordre til den tyske hærsmakt å besette Norge. Det var sikkert ikke med noen glede han gjorde det, men det var ingen veg utenom. Da så hovedstyrken av de alliertes hær kom fram, var det noen timer for sent. Norge var besatt.

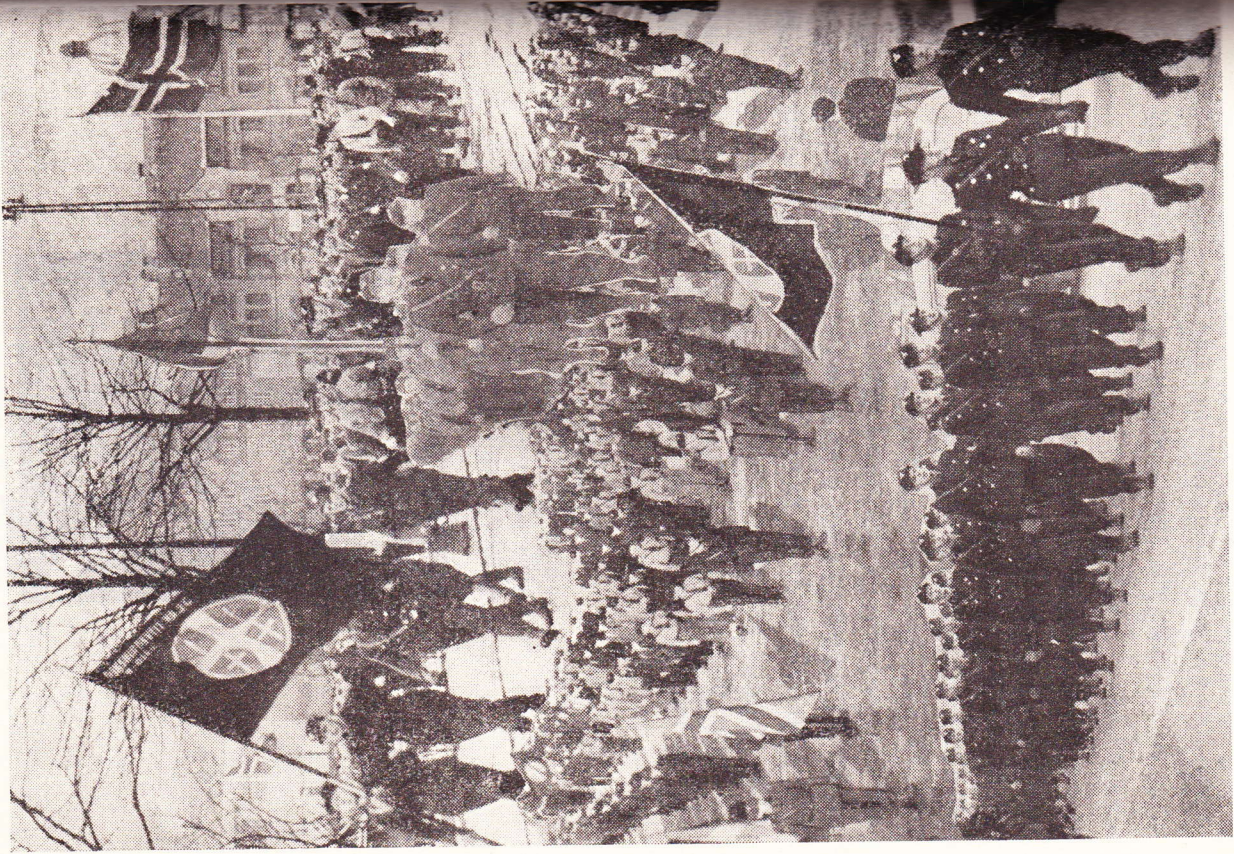
Vi i Norge har sikkert grunn til å si med Terje Vigen: «Best var det kan hende det gikk som det gikk.» Hadde vest-

Natten til 8 april 1940 la engelske krigsskip folkerettsstridig ut miner i norske farvann, på Stad, Hustadvika og i Vestfjorden.

maktene kommet først og hadde satt seg fast i de norske byene, *ville det ha vært bare grushauger igjen, det vet vi no.*

Tiden som er gått siden 9 april 1940 har gitt oss rett i at den dagen langt fra er en ulykkesdag for Norge. Og framtiden kommer kanskje enn mer til å fortelle oss at dagen var et tykkelig vendepunkt i norsk historie.

Rikshirden marsjerer.

HIRDEN

Hver eneste gutt og gjente i Norge har lest og hørt om hirdmennene som de gamle norske herskere var omgitt av.

Einar Tambarskjelve var en. Og så vet vi med en gang hva slags karer det var. Trauste og pålitelige var de som fjell. Det fantes ikke svik eller troløshet hos dem.

Uredde var de og modige så de kunde skremme bjørner. Tapre var de og fryktløse ofret de med glede sitt liv for herskeren og landet.

Kløke og høviske måtte de være, for kongen eller herskeren ble verdsatt etter hirdens ferd både i gilde, arbeid og strid.

Storke og viljefaste var de, så de trosset de største farer og hindringer. Husk på flukten med kongsemnet over Dovrefjell midtvinters uten mat og i fryktelig uvær. Fram kom de!

I våpenbruk og idrett var de rene mestre.

Hardføre var de. Ikke sure og sta, men hjelpsomme og vennlige mot syke og gamle, barn og kvinner. Såret til døden kunde de skjemte med sine sår og synge viser og kvad helt til de stupte.

Offervillige og glade var de.

Hirdtyper.

Glaustiden i Norge er nøye knyttet til hirden. Med hirdens forfall følger landets ufrihet og nedgangstider for det norske folket.

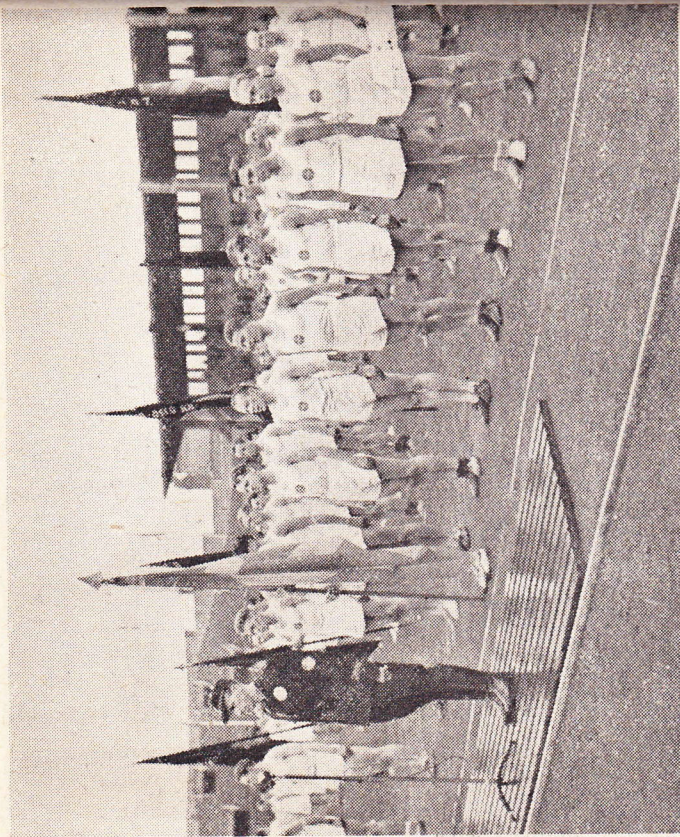
Vår Fører, Vidkun Quisling, har gitt oss hirden tilbake, og dermed har han gitt oss nordmenn en sjanse til å vise at vi ikke er dårligere enn våre forfedre var det.

Vi kan no vise om vi er så gode, trofaste, sannferdige og ordholdne som de. Om vi er villige til å ofre alt, til og med livet i kampen for fedrelandet og Føderen.

Her er høve for kjekke norske gutter. Det kreves akku-

Fancoverlevering.

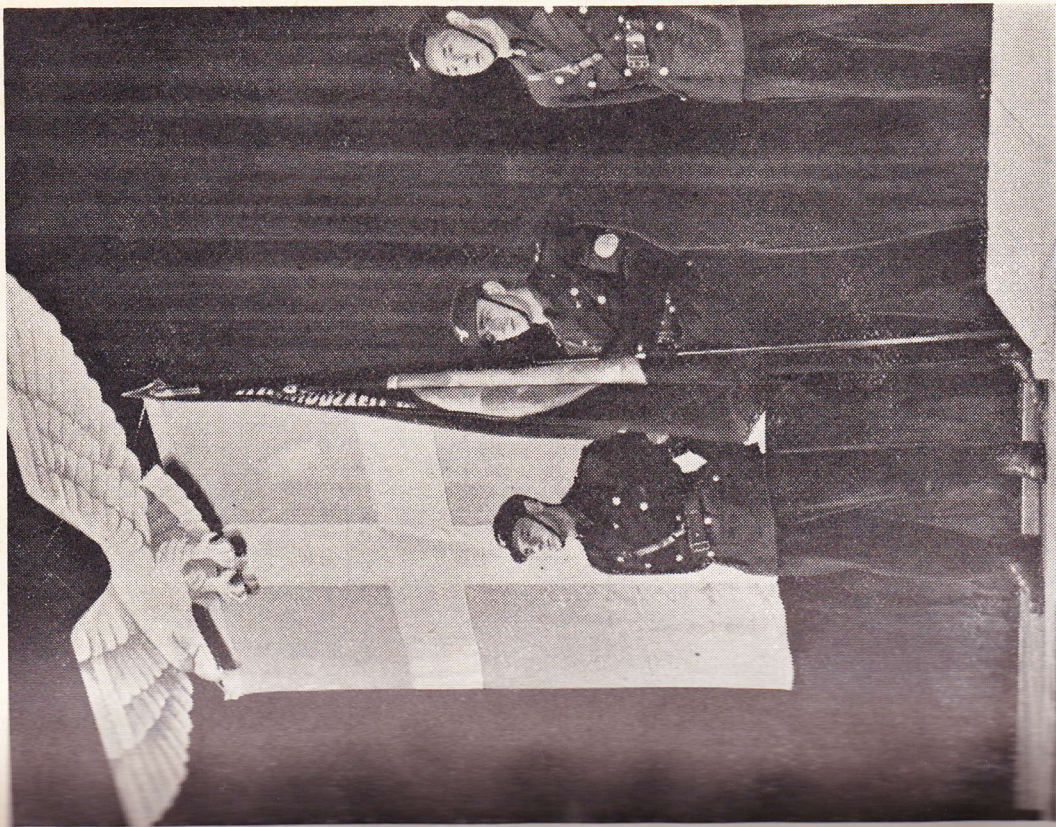
Hirdidrettsmenn.

rat de samme karakteregenskaper av oss som de gamle hirdmenn hadde.

I hirdden og unghirdden vil både jenter og gutter få oppøving i alt som krever vilje og anspennelse. Vi lærer å lystre og underordne oss. *Vi lærer disiplin.*

Det kan trenges. Vi har ikke for meget av det. Først og fremst lærer vi å elske alt som er ekte norsk i sed og skikk, samtidig med at vi kaster av oss det uekte og fremmede og alt som er snobbet og påtatt.

Vi lærer å elske fedrelandet, ikke bare hver 17 mai, men hver dag, og ikke bare i ord, men i handling og innsats. De

Hirdmenn på vakt.

fremste menn og de beste menn i Norge er samlet i hirdens rekker. For de menn er de fremste og beste i et folk, som setter troskapen til sin Fører og tapperheten i kampen over alt annet. Det er det hirdden har gjort. Uten betingelser har den stilt seg under Føreren i kampen hans for det norske folks framtid. Vakt skal alle hirdmenn være mot fiender både innenfor og utafor landets grenser. Vakt skal den være for heim, folk og land.

Troskap til døden er det Føreren venter av oss. Tro mot oss selv, tro mot folket og tro mot Føreren. Kom og bli med!

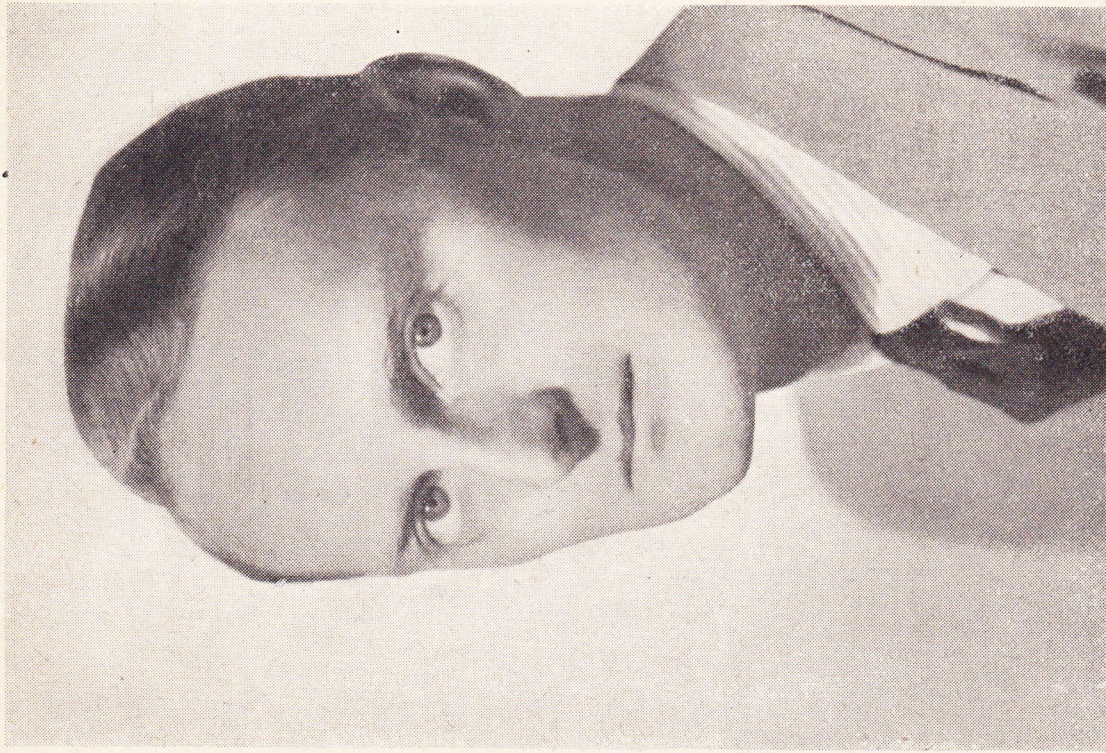
Føreren taler til over 3000 hirdmenn fra hele landet 2 november 1941.

Hva gjør du i fritiden din? — Står du på «bjørnet» og henger sammen med de andre guttene og gjentene? — Eller står du på jernbanestasjonen eller ved handelssamlaget og prater med annen ungdom?

De fleste av oss gjør nemlig ikke særlig mye ut av fritiden. Vi blir gående omkring uten egentlig å foreta oss noe positivt.

Et statsstyre som arbeider for folkets framtid, vil helt naturlig ha ungdommens oppdragelse for øye. For slik som ungdommen til folket er, slik vil også framtiden bli. Og det er derfor helt naturlig at staten også griper inn i ungdommens feltdid, for å gjøre den så lærerik og morsom som mulig, slik dette kan komme den enkelte gutt eller jente og dermed hele folket til gode. — En er ikke i lengden tjent med at ungdommen koster bort tiden på negative ting. Og det er i korthet derfor at det nå er kommet en lov om nasjonal Ungdomstjeneste.

Denne loven som det har vært så mye snakk om, sier at enhver norsk gutt og jente fra sitt fylte 10 år og til det fylte 18 år for sin nasjonale oppdragelses skyld og for å lære å tjene folket og fedrelandet skal tjenestegjøre i Nasjonal Samlings Ungdomsfylking.

Norges ungdomsfører, minister Axel Stang.

Et lag fra Gjentehirden lærer spebarnpleie.

Gjennomføringen av loven er allerede tatt til, og den vil etter hvert bli innført over hele landet.

Hva skal vi gjøre i Ungdomstjenesten? spør du.

Slik som programmet no er, vil en få minst en ettermiddag i uken på idrettsplassen, hvor det blir drevet all slags idrett etter en på forhånd oppsatt plan. Alle skal være med. Og selve programmet blir her lagt an så allsidig som mulig. Hensikten er ikke å framelske «stjerneidrettsmenn», men derimot å få fram bredden i idretten.

Den andre ettermiddagen i uken som en skal tjenestegjøre i Ungdomstjenesten, vil bli viet praktiske og kulturelle oppgaver. Den unge gutt og jente skal i Ungdomstjenesten lære å bli så nevenyttig og selvstendig som mulig, slik at en slipper å være andre til byrde gjennom livet. En skal altså lære å kunne løse de mest alminnelige vansker en møter i livet.

«Ungdom — din er den nye tid.»

Sangen har en bred plass i Ungdomsfylkingen. Når her er tale om sang, mener en skikkelige norske sanger. For vi har nok av gode norske sanger og melodier, som dessverre svært få av ungdommen egentlig kan.

Folkedansen, som forøvrig har vært på sterk retur her i landet, er obligatorisk i Ungdomstjenesten. All ungdom skal etter lære vakker, gild og gammel norsk folkedans.

Videre vil en gjennom arbeidet i Ungdomstjenesten få innblikk i vår gode norske litteratur, sagaer, sagn og folkeeventyr, samtidig som en vil lære folkets historie i gammel og ny tid å kjenne.

I Ungdomstjenesten blir det også lagt stor vekt på å få ungdommen ut på turer og leirer og bort fra byer og industristrøk i helg og fritid.

De som er ledere i dette arbeidet er selv ungdom, ikke gamle, konservative, stivbente menn og kvinner. «Ungdom skal føres av ungdom», heter det hos oss.

Når det er snakk om Ungdomstjenesten, blir det ofte framholdt at «no skal en ta ungdommen bort fra heimen og «nazifisere» dem».

Ungdomstjenesten vil ikke føre ungdommen bort fra heime, men den vil lære ungdommen hva en god heim betyr for dem og hvilke forpliktelser det har. — Men på den annen side holder en det ikke heldig at ungdommen blir sittende å sture i ovnskroken. Nei, den skal ut i solen og ut i frisk luft, bli sterk, sunn og glad og læres til å tjene folk og fedreland.

Hvis *dette* er å «nazifisere» ungdommen, da vil Ungdomstjenesten «nazifisere» all norsk ungdom!

ETTER SVERDET KOMMER PLOGEN

Vår saga forteller oss mye om hvordan utferdstrangen drev fedrene våre til å søke fremmede kyster. Over hele den kjente verden den gang og langt inn i den ukjente også, dro de på sine små, åpne skip. Vi har hørt om alle vikingsamfunnene som norsk-ættede menn grunnla i Vesterveg, i sør og i Austerveg. Middelhavsrikene, Normandi, de irske koloniene, Leiv Eiriksons ferd til Vinland kjenner vi godt nok; men mindre kjent er det at også i aust var det nordmenn som ledet oppbyggingen av Gardarike som skulde bli det russiske riket.

Historikeren Eivind Kvålen skriver i en artikkel om «Det norske Gardariki»:

«Soga um dei norske landnámi aust fyr Austsjøen (Eystrasalt) er lang, ho grip yver mange hundradår i tid, og yver velduge landumråde frá Holmgardr ved Imensjøen og den vestre Dvina (no Duna) i vest til Svartehavet og Det kaspiske havet i aust og sudaust.»

Slik som nordmennene var foregangsmennene den gangen, må de også no være blant de første. Det er det våre tapre gutter ved fronten har sett. Våre stolte tradisjoner, nordmennenes trang til utferd og dåd lever videre i og ved dem. Kampen i øst er en forsvarskamp mot verdensfienden, men den fører med seg at germanerne igjen står på det rikets grunn

som de selv har vært med å skape, og som de no igjen skal reise av den jødiske fornedrelse og skam. Og da er det selvfølgelig nordmenn med.

Våre frendefolks soldater har med livet som innsats vunnet fot for fot av denne jorda. Og no reises kravet til oss yngste om vi skal komme etter med spaden og ploegen der de gikk føre med sverdet. Vi som var for unge til å bli soldater, vi får i den germanske Landtjenesten sjansen til å yte vår innsats og vårt offer.

Den er uttrykk for en stor tanke, denne Landtjenesten. Foruten det å sikre for germanerne deres gamle områder i øst, skal den også være et middel til å sveise sammen de germanske frendefolk.

Ungdom fra Norge, Tyskland, Holland, Danmark og Flandern kommer til å arbeide på disse feltene i øst, og forenet i den felles idé og oppgave skal alt som skiller feies bort, og alle de felles interesser og verdier knytte oss enda fastere sammen.

Ja, for de germanske folk har Landtjenesten en stor me-

ning også på en annen måte. Vi vet at styrken i et nordisk folk, den ligger hos dem som har den daglige kontakt med jorda. Bondestanden er ryggraden i folket. Den slekt som vokser opp i de store byene har så alt for lett for å bli rotløs, den skjønner nesten ikke sammenhengen hverken i sitt eget liv eller med det nasjonale. Derfor er det en fare, en stor fare for folket vårt at så mye av den beste bygdeungdom i de siste årene har dratt inn til byene.

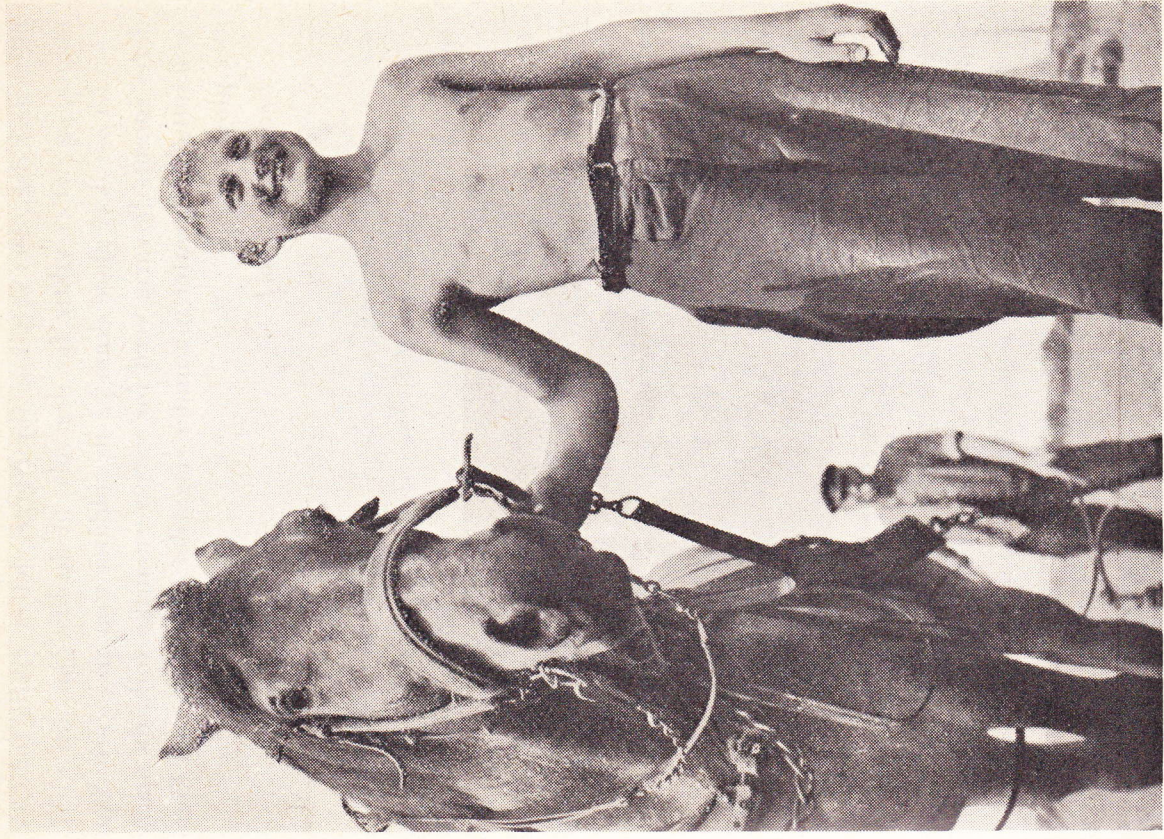
Vi vil vende strømmen!

Vi vil la byungdommen få kjenne verdien og styrken i det å arbeide med jorda. De av Landtjenestens gutter og jenter som etter endt innsats ønsker å fortsette i dette yrke, de blir derfor på alle mulige måter hjulpet til det. De beste kan også, om de setter noe inn for det, med tida få egen gård. Men selv om en vender tilbake til byen igjen, så har en opplevd en minnerik tid, og fått skjønn på det arbeid som bøndene driver.

Men hvorfor ikke ha denne Landtjenesten her heime? vil noen spørre. Foruten de grunner vi før har nevnt, så vil vi si at det er en *selvfølge* at NSUFs gutter og jenter hjelper til her heime så mye som mulig, og deres arbeid vil bli organisert. Men vi må huske at i dag er Europas matforsyning en felles sak. Vi må få mye av det vi trenger utefra. Men skal vi ha rett til det vi får, da må vi selv være med!

På områdene i aust må det legges nytt land under ploegen, og det som alt er bygd, må nyttes bedre for å skaffe Europa brød.

Noen foreldre vil kanskje ha betenkeligheter med å slippe sine barn fra seg på det uvisse. Til dem vil vi si at Landtjenesten bare vil bli satt inn der det råder ro og orden og blant folk av samme germanske blod.

Norsk ungdom! Følg kallet, og meld deg som frivillig allerede i dag. Det er viktig for Norge, det er viktig for Germania, og det er viktig for deg selv, at du her gjør din plikt!

La oss ikke gjøre skam på de soldater som gikk føre. Skal deres innsats få varig verd for våre germanske folk, da må vi også sette alle krefter inn under slagordet: Etter sverdet kommer ploegen!

Frivillige, fram!

Gravstein fra Vågå med solkors.

SOLKORSET

Solkorset er Nasjonal Samlings vakre merke. Det er under dette merket vi no samler oss til et sterkt og enig folk. Vi skal forene kreftene våre, og alle som én gå inn for Norges framtid som et fritt og selvstendig land.

Solkorset — et gyllent kors på rød bunn slik som vi bærer det i våre faner, er et eldgammelt merke. Det er et *norsk* merke. Det er det eldste tegnet vi har her i landet. Vi har fått det i arv fra de livskraftige forfedrene våre som ryddet landet for tusener av år siden. I historien leser vi om hvilke bragder disse nordmennene utførte. Fylt av store tanker og eventyrløst for de over alle hav og dannet nye riker utenfor Norge. Og de var vel flinkere i idrett enn noen har vært her i landet.

Rundt omkring i Norge finner vi *helleristninger*, — tegn og merker som de gamle nordmenn hogde inn i fjellet eller på steinheller. Helleristningene fra bronsealderen (omlag 3 000 år gamle) kaller vi jordbruksristninger, og dem finner vi flest av i Østfold, Rogaland og i Inntrøndelag. På mange av disse ristningsfeltene støter vi på solkorset — eller solhullet, som det også blir kalt. Dette merket er det tegnet som bronsealderens nordmenn brukte som tegn for solen. Solen var midt-

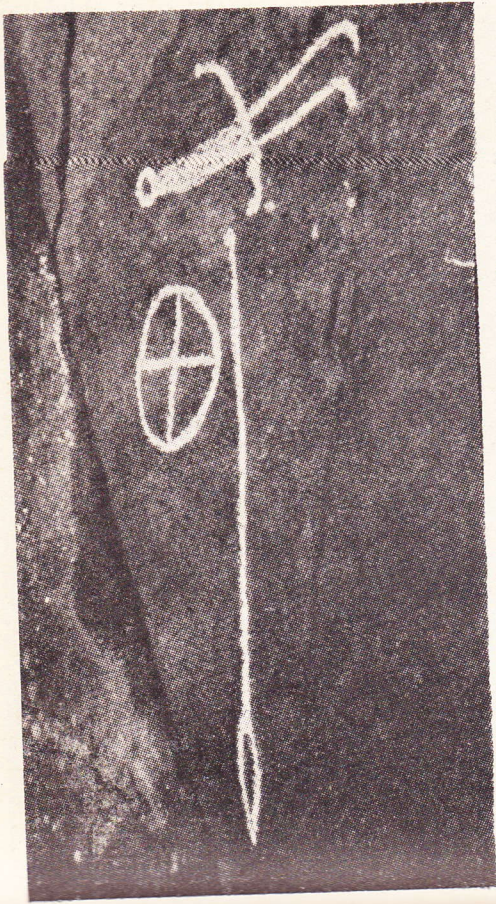

Solkors på et helleristningsfelt fra Fossum i Gjerpen, Telemark.

punktet i deres naturdyrkelse, og da er det ikke rart at vi finner dette tegnet på så mange av helleristningene.

I alminnelighet opptrer solkorset på helleristningene som et enkelt kors omskrevet av en sirkel. Men det kan også være rikere utformet med dobbelte linjer. Foruten i helleristningene ble solkorset også ofte risset inn på sverdene og på smykker.

I den senere historie kunde solkorset av og til bli glemmt, eller det ble forvansket gjennom fremmed påvirkning. Men hver gang dukker solkorset opp på nytt. Det har fulgt nordmennene fra de eldste tider og fram til i dag, og for hver omkifting i tiden har det fått en ny betydning i tillegg til den gamle.

Solkors i forbindelse med mannfigur og spyd på helleristning fra Hegra i Stjørdalen.

Også for kristendommen er solkorset blitt et tegn som er ofte brukt. I den vakre middelalderse alterduken fra Nidarosdomen, som skildrer slaget på Stiklestad, ser vi på skjoldene gygne Olavskors på rød bunn, — altså ganske nøyaktig samme merket som vårt solkors.

Av samme opprinnelse som vårt solkors er tyskernes hakekors. Det er også et meget gammelt germansk tegn. Det er særlig i Tyskland at vi kan føre dette tegnet langt tilbake i tiden. I Norge forekommer det også på helleristninger, men ikke så ofte.

Solkorset og hakekorset er altså begge meget gamle merker. Begge tegn forekommer også hos andre folk, men ingen steder har de fått større betydning enn hos de germanske folk. Solkorset er det *norske folks merke*.

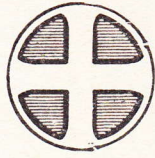
Helleristningsfelt fra Akerød i Berg, Østfold, med solfigurer og mansfigurer.

Som du skjønner er det ikke noen tilfeldighet at solkorset er blitt valgt til merke for den bevegelse i vårt folk som igjen vil gjøre folket livskraftig, selvstendig og lykkelig. Solkorset er blitt tegnet på de bånd som knytter oss nordmenn i dag sammen med våre forfedre som ryddet dette landet som vi alle er så glad i.

Solkorset var de gamle nordmenns lykketegn. Gjennom årtusener har det vært lykke- og seierstegnet for våre forfedre som vi med rette er stolte av.

Oss vil det også bringe lykke. Solkorset er tegnet på vår egenart, det er tegnet på at vi er *nordmenn*.

Under solkorsmerket skal vi vinne Norges frihet.

Snoldelevsteinen i Nasjonalmuseet, København, med solkors, hakekors og runeinskrift.

HEIL OG SÆL

Den gamle måten å hilse på i Norge var å heve høyre arm med åpen hånd mot dem man møtte. Våpenet ble alltid båret i høyre hånd, og når den var åpen, betydde det at en var venn, at en kom med fredelige hensikter.

Og uten at du har tenkt over det, har du nok ofte løpt en av dine kamerater i møte med et: «Hei», og da har du sikkert, uten å tenke nærmere over det, løftet armen med åpen hånd. Det er en god måte å hilse på, og en naturlig måte.

Du ekte norske gutt og pike, du er germaner, glem ikke det. Vær stolt av at du hører til det gjeveste og reneste folkeslag i verden. Men det forplikter også.

Blant annet er det no naturlig at vi tar opp igjen den gamle måten å hilse på i Norge, den hilsen som ble brukt blant frie nordmenn.

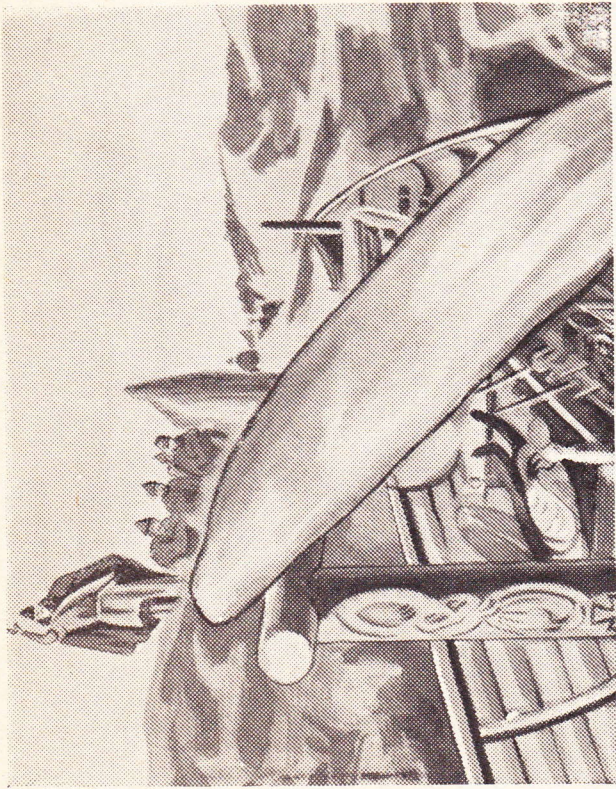
Forfedrene hilste altså på den måten. De sa: «Heill ok sæll», og det betydde: «Lev — vær usåret — og vær lykkelig.» No vet du vi sier: *Heil og Sæl* og hilser med åpen hånd.

Denne hilsen fins i de gamle sagaer. Av helleristninger har en funnet ut at den er over 2 500 år gammel. Og slik har denne hilsen holdt seg gjennom århundrer at blant andre diktere som Ibsen og Bjørnson lar sine historiske skikkelser hilse med den gamle nordiske hilsen.

Den åpne hånds hilsen er den eneste naturlige måte å

Illustrasjon av A. Bloch til saga om Hallfred Vandredaskald.

Harald Hårfagre blir hauglagt.

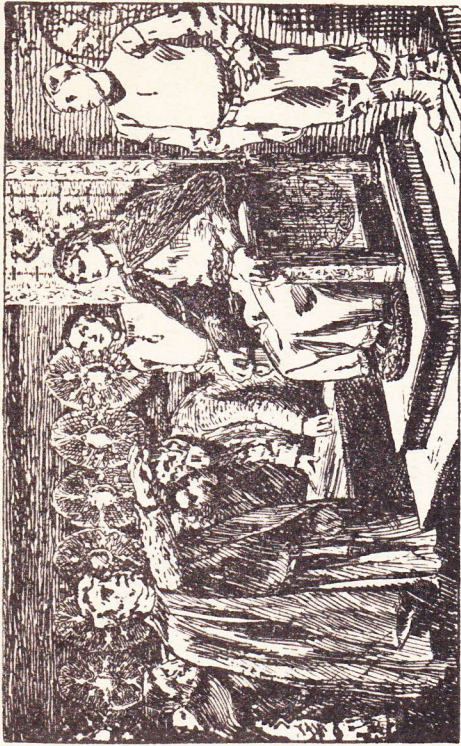
hilse på for alle frie menn og kvinner. Og like ens for alle norske barn. Du skal ikke la deg innbilde noe annet.

Folkeslag langt borte i det fjerne Østen hilser på den måten at de kaster seg nesegrus i støvet for hverandre.

Og den hilsen vi en tid har brukt her heime ved å ta hatten av for den vi hilser på, ja, den er slett ikke norsk, den er fransk.

Før har vi sett «Heil og Sæl»-hilsenen i våre dikterverker, i våre illustrasjoner og på våre teatre. Vi har likt den alle sammen.

Det er først i det siste at det har «gått politikk» i den, det vil si at de som har forsøkt å motarbeide oss, har villet ha

Sigurd Sigurdson tar avskjed med Magnus Blinde. (Eilif Peterssen 1899.)

det til at den ikke er norsk. — *Men det er jo nettopp det den er.*

Denne hilsen hører framtiden til. Den viser hvem som er norsk og hvem som tenker norsk.

Venn deg til den — du blir mer og mer glad i den for hver dag som går.

Men no vil kanskje enkelte innvende og si: «Jamen det er utlendinger som hilser slik også.»

Vel, det kan så være. Men dertil kan jeg svare deg at den åpne hånds hilsen er en *nordisk hilsen*. Og vi skulde være stolte over at også andre folk hilser på nordisk vis, det skulde ikke gjøre hilsenen dårligere. Den ble før brukt av alle frie menn. Slik bør det også være i våre dager.

Vi lever gjennom harde tider no om dagen. Men verdifulle tider kan det likevel bli for folk og land. Strid må til, savn også. Og det er vel ikke det du er redd for, du som er ung og som har livet foran deg?

Det er gjennom strid og savn du blir til noe. Det stålsetter, det gir vilje og karakter. Og skulde ikke *det* være egen-skaper for gode norske gutter og jenter?

Vårt folk er i ferd med å finne tilbake til seg selv. Og her er «Heil og Sæl»-hilsenen tegnet på at du forstår den tid du lever i, og hva den krever av deg.

Og så at du er deg bevisst at du hører til den germaniske rase. Mange folkeslag hadde gått tapt hvis ikke germanerne hadde tilført dem kraft og styrke. Og i sangen synger vi da også:

«Norrønafolk det vil fare,
det vil føre kraft til andre.»

Norske gutt og jente! — Tenk fritt — tenk selvstendig og finn din plass i rekkene blant oss som *virkelig* er glad i landet vårt, som forstår dets beste, som vil bygge det opp på nasjonalt og fritt grunnlag.

Da vil du bli lykkelig — da vil du bli glad. Glad i sinu og med blikket fritt hilser vi hverandre med et hjertelig:

HEIL OG SÆL!

QUISLING HAR SAGT — —

Det sanne og ekte vilde ha lettere for å vinne plass i verden, hvis de som er ute av stand til selv å frembringe det, ikke var sammensvorne om *ikke* å la det komme opp.
Januar 1936.

*

Vi er prisgitt utenlandske statsmenns tåpelige vilkårlighet og uforstand, akkurat som om vi ikke skulde ha nok med våre egne.
Juni 1936.

*

Samtidig som revolusjonspartiet og regjeringspartiet bryter Norges nøytralitet, har dets ledere med velberådd hu gjort sitt beste for å ødelegge landets forsvarsevne.

Norges nøytralitet er brutt politisk.

Vi er innviklet i en landsforrædersk politikk som fører til krig, uten på noen måte å være forberedt militært.

August 1936.

*

Nasjonalismen er det 20. århundres politiske idé og er skjebnebestemt til å seire.

26. mars 1938.

*

Vi krever nøytralitet. En ærlig og sterk nøytralitet. Måtte det norske folket våkne før det er for sent.

April 1938.

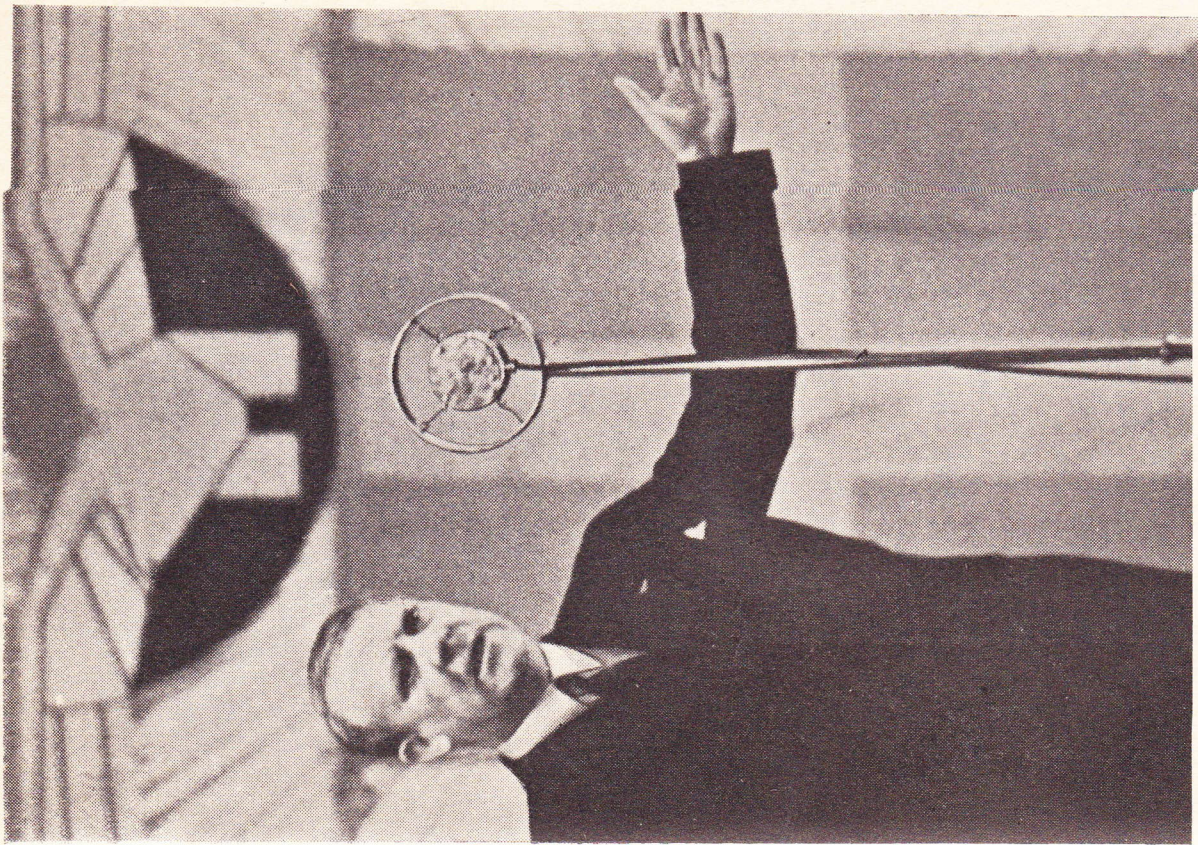
Vil ikke den engelske politikk, om den seirer, bringe Tyskland til bolsjevismen, og den røde armés invasjon i Europa gjøre slutt på den europeiske kultur og sivilisasjon?

September 1939.

*

Føreren taler i 1934

— og i 1940.

Da jeg i klar erkjennelse av situasjonen vilde forhindre den ulykke som måtte følge av en slik politisk og militær optreden, ble jeg stemplet for landsforræderi. Det er et paradoks. Hvem har brakt denne ulykken over Norge? Hvem er ansvarlig for den politikk som førte til 9 april? Er det Nygaardsvold eller jeg? Er det Koht eller jeg?

Først ødelegge Norges forsvar og kompromittere dets nøytralitet og siden styrte landet ut i håpløs krig mot den største krigsmakt som verden har sett, for England og for sitt eget korrupte partisystem mot landets livsinteresser. Det er landsforræderi i høyeste potens.

Juni 1940.

*

NS kommer til makten før eller seinere når det rette øyeblikk er inne, det er sikkert nok. Og målet er for oss ikke denne makt, men å bruke den til å løse de oppgaver vi har satt oss, bruke den til folkets og landets gagn.

Juni 1940.

Og å forstå sin tid, og å ville det gode, det er enhver statsmanns plikt. Dette er også enhver nordmanns plikt.

September 1940.

Norge har igjen en nasjonal regjering. Bare en siste etappe skiller oss no fra vår fulle nasjonale frihet og selvstendighet.

1 februar 1942.

Hvor Harald Hårfagre samlet et *rike*, skal vi samle og føre et *folk*. Det er den oppgave som er lagt på den nasjonale regjerings skuldre. Og vår største dikterprofets ord skal fortsatt mane oss:

«Norge var et rike, det skal bli et folk.»

Det er gjerningen som skal gjøres av Norges regjering no. Og dette folk — Normannafolket — skal ikke bare bli fritt. Det skal bli stort.

Det nye Norge leve!

1 februar 1942.

DEN STORE DAG I NORGES HISTORIE

1 FEBRUAR 1942

Det er to store dager hver gutt og gjente i Norge godt husker fra historien. Det er 17 mai 1814 og 7 juni 1905.

På Eidsvoll i 1814 ble grunnlaget lagt for vår frihet. Vi ble selvstendige og vi vokste ved det også nasjonalt. Hva betydde f. eks. ikke 17 mai 1814 for hele nasjonens trivsel, for landets åndsliv og næringsliv?

Etter 1814 sto det fram en rekke store menn. Det ble én stor blomstringstid for landet i tiden som fulgte etter. Våre skalder har diktet om dette.

Og så vokste folket fram til 7 juni 1905. Da kom Norge til å stå på egne ben.

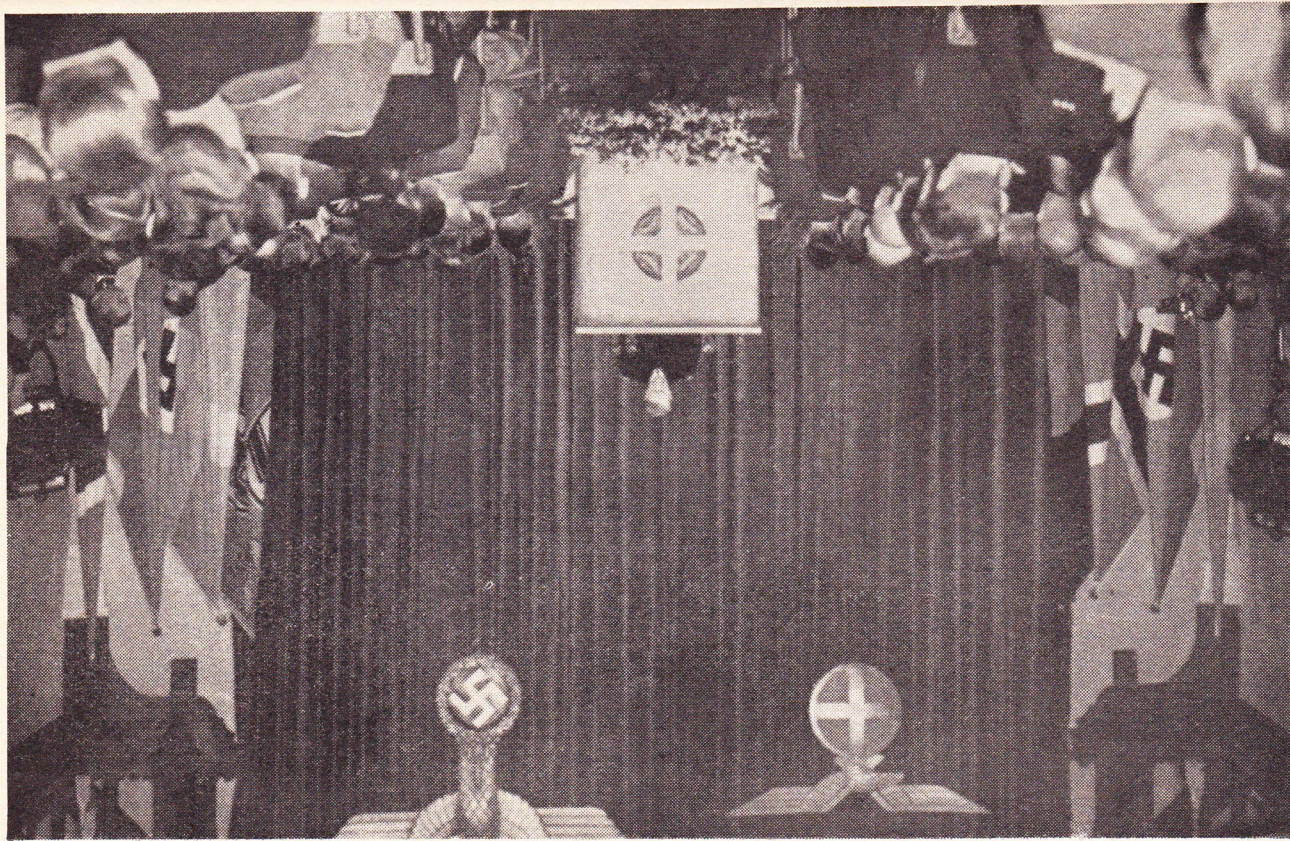
Dagen 1 februar 1942 er større!

For oss har disse to merkedagene stått som de største i vårt folks senere historie. Og likevel har vår Fører sagt at dagen 1 februar 1942 er større.

De fleste nordmenn forstår ikke helt ut det viktige som skjedde den dagen.

Takket være vår Fører, Vidkun Quisling, har Norge den 1 februar 1942 igjen sikret seg vegen til frihet og selvstendighet.

Fra den dagen har vi igjen en norsk nasjonal regjering.

Føeren taler ved statsakten den 1 februar 1942.

Fra den dagen har hele det norske folk fått en Fører — Vidkun Quisling.

For første gang på 600 år er det en nordmann som overtar styret i Norge!

No er det stått fram en Fører for oss, en mann som har bevist at han alltid har hatt rett.

Han vil gi oss den frihet vi har klaget over å ha mistet.

Han vil kreve det samme av en hver av oss som han krever av seg selv: kravet om å ofre, om innsats, om kamp for Norges sak.

Våre hjerter er fulle av takk til ham, til denne Norges største sønn, som har vist oss vegen fram til friheten.

Den beste måten vi kan vise vår takknemlighet på, den største gave vi kan gi ham er å stå trofast og uten svik bak ham i hans kamp for folk og land. Vi må støtte ham i det nasjonale nyreisingsarbeid som no har tatt til.

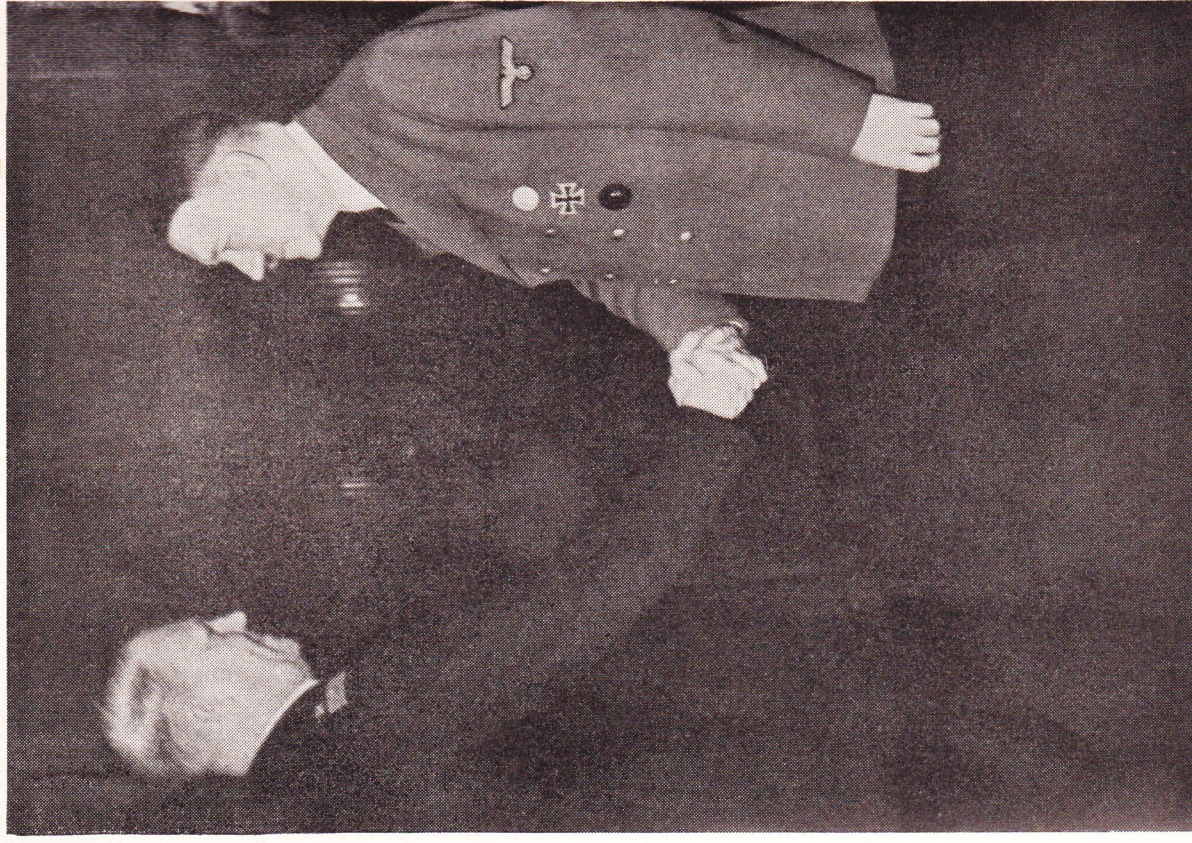
Norges framtid avhenger no av at hver og en forstår dette, forstår sitt ansvar overfor vår Fører og støtter ham i hans arbeid.

Norge var et rike — det skal bli et folk.

De som motarbeider den nasjonale sak, de står mot seg selv — og mot det norske folket og forråder landet vårt.

«For støtt det nordmenn lyt vera med, når Norigs merkje skal hoggast ned.»

Vår rett er selve livets rett! Under Vidkun Quislings merke reiser det norske folket seg til ny storhet!

Førere for to germanske folk.